

καὶ γῆς. Τότε ἐσηκώθη μόνος, καὶ ἐκλήθε καὶ ἐκύτταξεν
ὁ μαρτυρὸν τοῦ τὰ παρὰ τοῦ. Ἀφ' οὗ λοιπὸν τὸν ἐπὶ ἔκρινεν καὶ
δυσκρινώμεθα πρὸς τὸν στρατιώτη, ἔπειτα κατὰ γῆς, ἐπειδὴ
δὲ ἡμποροῦτε πλέον νὰ περιτκτῆται, καὶ τότε ἐφώταξε «Μὴ
καὶ τοῦ πᾶτος, διότι δὲν εἶμαι ἐγὼ κίτριος.» (37)

Ἐξομολόγησις Α. Ὁ Γ. Μαυρομιχάλης ἀναφώνησεν τοῦ Κ.
Μαυρομιχάλου εἰς τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ ὁμολογεῖται ἐξῆς
«Ἀφ' οὗ ἐκ δευτέρου μᾶς ἐφωτάκωτον, ὁ θεὸς μου μὲ λέγει·
«Δὲν φεύγωμεν, μετὰ παρέλευτον 3 ἢ 4 ἡμερῶν ἐγὼ δὲ τὸν
ἐγὼ ὅτι δὲν φεύγω. . . . . Τότε μὲ εἶπεν ὅτι «Ἐγὼ εἶχον
ἐν ὑπόληψιν γενναίου ἀνθρώπου, καὶ εἶχα σκοπὸν νὰ σε εἴπω καὶ
ἀπ' αὐτοῦ, πλην εἶσαι δειλός, καὶ πῆγανε πέρα». . . . . Ἀφ' οὗ
ἐπὶ ἔκρινεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἐγὼ ἐμῶκα μίσαν καὶ ἀκούμ-
θῆκα εἰς τὸ φύλλον τῆς θύρας, τὸ ὅποιον ἦτον κλεισμένον,
ἀφ' οὗ πρῶτον ἀσπασθῆν, ὁ θεὸς μου ὁμῶς ἐστάθη εἰς τὸ
κατώφλιον καὶ δὲν ἠσπασθῆ· μάλιστα εἰς αὐτὴν τὴν θέ-
σιν ἴστατο πάντοτε. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν
ἐστεκόμην, μ' ἐστενοχώρησαν μερικοὶ πολῖται, ἐπέρατα ἀπὸ
τὸ ἄλλο μέρος, ἦτον ἐμβόκων δεξιὰ. Ἀφ' οὗ ἐπέρασα ἀπὸ τὸ
ἄλλο μέρος, ἦμουν ἐστραμμένους πρὸς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἔδλε-
πα τὴν εἰκόνα. Αἴφνης ὁ Γούτος μὲ λέγει «Εἰς τὴν πάντα, διό-
τι ἔρχεται ὁ Κυβερνήτης.» Καὶ καθὼς ἐγύρισα διὰ νὰ τὸν ἰδῶ,
ἐκαμὰ τόπον παρὰ χωρήσας πρὸς τὰ ἀριστερά· ἄλλ' ἐξάφνης
ἤκουσα ἕνα κρότον πιστόλας, τὴν ὁποίαν ἐρρίψεν ἐπάνω τοῦ
ὁ θεὸς μου.» [16].

Ἐξομολόγησις Β. Ὁ συνέννοχος στρατιώτης τῆς Πολι-
ταρχίας Ἰωάννης Καρχιγιάννης Ζητουνιώτης εἰς τὴν ἐξομολό-
γησιν τοῦ ὁμολογεῖται. «Ὁ Κωνσταντῖνος Μαυρομιχάλης ἐτράχθη
πιστόλαν ἐπάνω εἰς τὸν Κυβερνήτην, ὁ ἄλλος μὲ μυχίον ἐκτύ-
πησεν.» (17).

Ἐξομολόγησις Γ. Ὁ ἕτερος συνέννοχος στρατιώτης
τῆς Πολιταρχίας Ἀνδρέας Γεωργίου Πάτρους, εἰς τὴν ἐξομολό-
γησιν τοῦ ὁμολογεῖται. «Ὁ Μπεϊζαδὴς Γεωργάκης ἐκτύπησε
πρῶτον τὸν Κυβερνήτην μὲ τὸ μυχίον. Ἀκούσας ἐπίσης τὸν
κρότον τῆς πιστόλας, τὴν ὁποίαν ἐρρίψεν ὁ Κωνσταντῖνος Μαυ-
ρομιχάλης πρὸς τὸν Κυβερνήτην, τάχιστα καὶ ἐτρεξ ὅπου καὶ
ὁ σύντροφός μου.» (18) (*)

Ἀποδείξεις κατὰ τοῦ στρατιώτου τῆς Πολιταρχίας
Ἰω. Καραγιάννου Ζητουνιώτου, ἐτῶν 22, ὅστις ἐ
φύλαττε τοὺς Μαυρομιχάλας ὁμοῦ μὲ τὸν Ἀν
δρέαν Γεωργίου.

Μαρτυρία 1. Ἡ Καλὴ τοῦ Κωνσταντίνου Με-
ληκουράκη, κρήσσα, κατοικοῦσα εἰς τὸ κατώγι τοῦ ὁσπητιοῦ
τῶν Μαυρομιχάδων, μαρτυρεῖ. «Ὁ Καραγιάννης ἦτον ἐκεῖ μὲ
τὴν πρῶτην βρόδιν, ὅστερα ἤλλαξε, καὶ ἐλειψεν ὀλίγας ἡμέ-
ρας, καὶ ὅταν ἦλθεν ὁ Μπεϊζαδὴς ἀπὸ τὸ Ἄργος, ἐλλειψε μίαν
καὶ δύο ἡμέρας καὶ πλέον ἦλθε καὶ δὲν ἤλλαξε καθόλου. Τὸν

(*) Προστίθεται ἡ ἀνω ἐκτεθείσα ἐξομολόγησις τοῦ Ἰω. Καραγιάννου μετὰ
τὴν πρὸς αὐτὸν ἀνάγνωσιν τῆς ἀποφάσεως, ἥτις ἐκθίεται καθαρῶς τὴν πρᾶξιν
τοῦ φόνου. Ἡ φυσικὴ δικαιοσύνη τοῦ αὐθορκήτου αἰσθημάτων τοῦ πλήθους
ὑπῆρξε τὸν Κωνσταντῖνον Μαυρομιχάλην ἀπὸ τὴν κανονικὴν δικαιοσύνην
τῶν νόμων. Κτυπηθεὶς πρῶτον μὲ πιστόλαν ἐκ τοῦ ὁπισθεν πρὸς τὸν δεξιὸν
μασθλὸν ἀπὸ τὸν Γεωργίου Κοζάνην μονόχειρα, σωματοφύλακα τῆς Α. Ε.,
καὶ μὴ δυνάμεως νὰ δράσῃ πολὺ περαιτέρω, ἐκάρθη πληγωμένος, ὅπου μετ'
ὀλίγας στιγμῆς ἐγένετο παρακλίνομα τῆς δικαίας ὁργῆς τοῦ λαοῦ.

ἔλεγα, Διὰ τί δὲν ἀλλάζεις καὶ σὺ, πρὸς οἱ ἄλλοι ἀλλάζουσιν;
Ἐπειδὴ ἔλαβε θάρρος καὶ μᾶς ἐτράχθη τὰς στάμναις, τὰ κα-
νῆται, καὶ τοῦ ἔλεγα, θὰ τὸ εἰπῶ τοῦ Ἀστυνόμου νὰ τὸν ἀλ-
λάξουν. Δὲν με ἀλλάζουν ἐμένα, ἔλεγεν. Ἡ Αστυνομία δὲν μὴ
ὀρίσει νὰ με προσταξῇ. . . . . Μίνα ἐκτυπώσεν ἡ καμπὴν
τὸ βράδυ, ἔπειτα (οἱ Μαυρομιχάλη) τὸν Καρχιγιάννη μὲν κα-
χῆ, καὶ ἔδωκιναν ἐξ οὗ, καὶ εἰς αὐτὴν ὥρην ὡστόσο πάλιν
ἐγύρισαν. Ὁλο μὲ ἐκείνον ὠμιλοῦσαν μυστικῶς πρὸς. . . . Ἐ-
κατέβαιναν κατὰ τὸ κατώγι, καὶ ἐτήγαν παρὰ πέρασ τὴν ἄ-
κρην, καὶ ὠμιλοῦσαν πρὸς ὥρην καὶ σὺν τοῖς ἔδλεπα, ἐ-
τράχθησαν. [Μαρτυρία ληφθεῖσα παρὰ τῆς Αστυνομίας τὴν
31 Σεπτεμβρίου 1831.]

Μαρτυρία 2. Ἡ προσκετεθεῖσα ὑπ' ἀρ. 26 μαρτυρία τοῦ
Θ. Παζημάκη, ἀναγνωρίσαντος τὰ 2 πιστόλαι τοῦ Ἰωάννου
Καρχιγιάννου, ὡς ἐξ ἐκείνων, τὰ ὅποια ἐπώλησεν εἰς τὸν Σχορ-
δούλην καὶ Γ. Μαυρομιχάλην.

Μαρτυρία 3. Ἡ προσκετεθεῖσα ὑπ' ἀρ. 36 μαρτυρία τοῦ
Δημητρίου Λεωνίδου σωματοφύλακος τῆς Α. Ε. εἰπόντος ὅ-
τι ἀμέσως, ἀφ' οὗ αἱ πιστολαὶ ἔπεσαν, ὁ Μπεϊζαδὴς Γεωργίος μὲ
τοῦς δύο στρατιώταις ἤρχισαν νὰ τρέχουν κ. τ. λ.

Μαρτυρία 4. Ὁ Ἀστυνόμος Εὐαγγέλιος Ποταμιάνος
μαρτυρεῖ. «Ἐνῶ ἐνδυνάμην νὰ ἐγὼ (δὲν ἐδιδόμην, ἐπειδὴ ἦ-
τον πολλὰ πρῶτ' ἤκουσα τὴν μίαν πιστόλιν, συγχρόνως τὴν
δευτέραν, μετ' ὀλίγον τὴν τρίτην. Ὅθεν καὶ ἤνοιξα τὸ πρὸς ἐ-
κεῖνο τὸ μέρος παρὰ τοῦτον, καὶ βλέπω ἕνα ἄνθρωπον τῆς Πο-
λιταρχίας, τοῦ ὁποίου δὲν ἐξεύρω τὸ ὄνομα, ἀλλ' ἐξεύρω ὅτι
εἶναι εἰς τῶν δύο κατηγορουμένων ὡς συμπράκτορες τῶν Μαυ-
ρομιχάδων, καὶ ἐπέρασε μὲ μίαν πιστόλαν εἰς τὸ χεῖρ ῥιμῆ-
μένη καὶ κατεβασμένη, αὐτὴν (δείχνων μὰς ὁ Ἀστυνόμος μίαν
ἀπὸ τὰς πιστόλας, τὰς ὁποίας μᾶς παρέδωκεν ὁ Κύριος Ρουκ)·
τὸν ἐφώταξε ἀμέσως «Στάσου, τί εἶναι;» Ἀλλ' αὐτὸς δὲν μ' ἐ-
πεκρίθη, ἀλλ' ἐξηκολούθησε νὰ τρέχῃ.» (25)

Μαρτυρία 5. Ἡ προσκετεθεῖσα ὑπ' ἀρ. 9 μαρτυρία τοῦ
ἐπιλοχίου Γ. Μεσσηνέζη λεγοντος. «Ἀφ' οὗ ἀπέρασαν ἀπὸ τὸ
τάγμα, ἐφώτασαν τὰς πιστόλας, ὅπου οἱ δύο ἐκράτουν εἰς
τὰς χεῖρας κ. τ. λ.»

Μαρτυρία 6. Ὁ Ἀλεξανδρὸς Δημητρίου Λεβ-
δίτης, ἐτῶν 22, ὑπὸ τῆς τοῦ Κ. Βαλλιάνου, μαρτυρεῖ. «Ἀκού-
σας θόρυβον εἰς τὸ προκύλιον, ἐξῆλθον εἰς τὴν σκάλαν διὰ νὰ ἰδῶ,
καὶ εὐθὺς ἐπαρουσιάσθη ἐμπροσθέν μου ὁ Μπεϊζαδὴς Γ. Μαυρομι-
χάλης] ζητῶν τὸν Κ. Βαλλιάνον. Ἀνέβη δὲ μὲ τὸν στρατιώ-
την, ὁ δὲ ἄλλος ἐστάθη εἰς τὴν θύραν, τὴν ἐκλείσεν, ἐκρά-
τει τὸν σιδηρὸν τῆς θύρας, ἔδωκε τὴν μίαν πιστόλαν, τὴν
ἐσήκωσε, καὶ τὴν ἔδωκε κατὰ γῆς, καὶ τὴν ἄλλην τὴν ἐκρά-
τει εἰς τὰς χεῖρας, ἔθισεν ἐπίσης ἕνα φυσικὸν κατὰ γῆς.» (8)

Ἐξομολόγησις 1. Ὁ Γεωργίος Μαυρομιχάλης
ὁμολογεῖται. «Ἐνῶ ἐκράτῃσα τὴν θύραν τοῦ Βαλλιάνου διὰ νὰ τὴν
κλείσω, καὶ αὐτοὶ ἦσαν προχωρημένοι εἰς τὸ προκύλιον, ὀ-
λίγον ἢ πολὺ δὲν ἐνθυμούμαι, ἦλθεν ὁ Καραγιάννης κα-
τὰ τὴν φωνὴν μου νὰ κρατῇ τὴν θύραν, ἀνέβην μετὰ τοῦ
ἐτέρου ὁμοῦ, . . . Ἐν ᾧ ἐγὼ ἐτρεχον, μὲ εἶπον αὐτοὶ (οἱ δύο
στρατιῶται) Στάσου, καὶ μάλιστα μ' ἐρρίψαν καὶ μίαν
πιστόλιν καὶ μου ἐπῆραν τὸ μανδύλι ἀπὸ τὸ Βουλευτι-
κὸν καὶ κάτω.» (16)

2. Ὁ Στρατιώτης Ἀνδρέας Γεωργίου ὁμολο-
γεῖται. «Ἐγὼ δὲν ἐτράχθη πιστόλαν, διὰ τὸν σύντροφόν μου ὅ-
μως δὲν ἐξεύρω. Τοῦτο μόνον εἶδα ὅτι ἐκράτει μίαν εἰς τὰς

ὁ δὲ Καρχιάννης ἐπέκεινα ἐνὸς ὁλοκλήρου μηνός. Κατὰ δὲ τὴν μαρτυρίαν τῆς Καλλῆς Μεληκουάκη, αὐτὸς εἶχε καὶ θυγνοτάτας μυστικὰς διμιλίας μετὰ τὸν Γεώργιον Μαυρομιχαλήν, τὰς ὁποίας διέκοπτον, ὅταν αὐτὴ τοῦ ἐδίδεκε, καὶ ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν ἐκοιμήτο εἰς τὸ αὐτὸ οἶκημα καὶ πλησίον τοῦ.

Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ καὶ ἀπὸ πολλὰς ἄλλας μικρὰς περιστάσεις, τὰς ὁποίας τὸ Συμβούλιον ἐπαρατήρησε λεπτομερέστερον ἐς τὰς ἐρωτάποκρίσεις τῶν μαρτύρων, ἐξήχουμεν ὅτι οἱ στρατιῶται τῆς Πολιταρχίας, Ἰωάννης Καρχιάννης καὶ Ἀνδρέας Γεωργίου καὶ ὁ Γεώργιος Μαυρομιχαλὴς μετὰ τοῦ φονευθέντος Κωνσταντίνου, συνεννοημένοι πρὸ ἡμερῶν μεταξὺ τῶν καὶ συμφωνοῦν εἰς τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν, ἐδολοφόνησαν ἐκ προμελέτης τὴν Α. Ε. τὸν Κυβερνήτην τῆς Ἑλλάδος Κόμητα Α. Α. Καποδίστριον.

Τὸ ἐγκλημα τοῦτο ὅλοι οἱ νόμοι τῶν πεπολιτευμένων ἐθνῶν τὸ θέτουσιν ἐπὶ κεφαλῇ τῶν δεινότερων ἐγκλημάτων. Ὁ Βάττελ εἰς τὸν 50 παρὰγραφον τοῦ περὶ τοῦ δικαίου τῶν ἐθνῶν συγγραμμάτος τοῦ λέγει ῥητῶς, ὅτι εἶναι ἐγκλημα ἐσχάτης προδοσίας πρὸς τὸ ἔθνος, νὰ τὸ ὑστερήσῃ τις τὸν ἀρχηγόν του, ὅποιος καὶ ἂν εἴναι. Καὶ ὅχι μόνον ὅλοι οἱ δικαιολόγοι καὶ ὅλοι αἱ περὶ τοῦ δικαίου τῶν ἐθνῶν πραγματεῖαι καθιερώνουν τὸ ἀπαράβιαστον τοῦ προσώπου τοῦ Κυριάρχου, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ σύνταγμα μας, τὸ ὁποῖον τόσον συχνὰ εἶχον εἰς τὸ στόμα ὅσοι ἐζήτουν πρόφασιν νὰ εὐχαριστήσουν τὰ πάθη καὶ τὴν ἰδιοτέλειαν τῶν, το κηρύττει ὡς ἀρχὴν ἀμετάβλητον.

Ὁ Γαλλικὸς ποινικὸς κώδικς, τοῦ ὁποίου τὰς ἀρχὰς ἀκολουθοῦν τὰ πολεμικὰ Συμβούλια, ὅταν σιωποῦν οἱ στρατιωτικοὶ νόμοι, δὲν θέτει καμμίαν διαφορὰν εἰς τὴν ποινὴν τοῦ αὐτοεργοῦ καὶ τοῦ συναιτίου, ὡς φαίνεται ἀπὸ τὸ ἀρθρὸν 59 λέγον «Οἱ συναιτιοὶ ὅποιοῦδήποτε ἐγκλήματος παιδεύονται μετὰ τὴν αὐτὴν ποινὴν, ὡς καὶ οἱ αὐτουργοὶ τοῦτου τοῦ ἐγκλήματος, ἐκτὸς ὅταν ὁ νόμος ἀποφασίσῃ διαφορετικὰ.»

Αὕτη ἡ ἴδια ἀρχὴ καθιερύεται εἰς πολλὰ μέρη τοῦ στρατιωτικοῦ νόμου, καὶ περὶ τούτου δὲν ὑπάρχει ἡ παραμικρὰ διαφορονείκησις. Τὸ ἄρθρον, τὸ ὁποῖον ἔχετε νὰ ἐφαρμόσετε εἰς τὴν δολοφονίαν τοῦ ἀπαράβιαστο ἀρχηγοῦ τοῦ ἔθνους μας, εἶναι τὸ 86 τοῦ ποινικοῦ κώδικος, καὶ ἡ ποινὴ εἶναι ἐκεῖ νῆ τῆς πατροκτονίας, δηλ. ἡ τομὴ πρῶτον τῆς δεξιᾶς χειρὸς καὶ ἔπειτα ἡ εἰς θάνατον ἐκτέλεσις.

Ὁ νομοδιδασκαλὸς Καρνότος, εἰς τὰ σχόλια τοῦ ποινικοῦ κώδικος, διμιλῶν εἰδικώτερον περὶ τῶν συναιτίων τῆς κατα τοῦ Κυριάρχου δολοφονίας, λέγει ῥητῶς, ὅτι ἡ αὕτη ποινὴ τῆς πατροκτονίας ἐφαρμόζεται εἰς τοὺς συναιτίους καὶ πρωταίτιους τοῦ ἐγκλήματος καὶ μετὰ τὸν ἴδιον τρόπον τῆς ἐκτελέσεως. Ἡ δὲ γνώμη τοῦ ἐπιστηρίζεται μετὰ ἀποφάσεις ὁριστίας τῶν Γαλλικῶν Δικαστηρίων.

Δὲν μένει ἄρα καμμία ἀμφιβολία ὅτι καὶ οἱ τρεῖς ἐγκαλούμενοι, ἀποδειχθέντες ἐνοχοὶ ὀφείλουν νὰ καταδικασθῶν εἰς τὴν ἰδίαν ποινὴν τῆς πατροκτονίας καὶ μετὰ τὸν ἴδιον τρόπον τῆς ἐκτελέσεως.

Κύριοι! Ἡ Ἑλλὰς εἰς μίαν στιγμὴν σταθθεῖσα μετὰ τὰς μισρὰς καὶ δολοφόνους χεῖρας τῶν ἐγκαλουμένων τὸν ἀρχη-

γόν καὶ τὸν Κυβερνήτην τῆς, τὸν σωτῆρα καὶ τὸν εὐεργέτην τῆς, ἐξέθεσε διὰ τοῦ στόματός μας ἔμπροσθέν σας καὶ ἔμπροσθεν τοῦ φωτισμένου κόσμου, τὰ παράπονα καὶ τὰ δίκαιά της. Ἀπὸ ἐσᾶς περιμένει τώρα νὰ ἴδῃ ἱκανοποιημένη τὴν καταπατηθεῖσαν ἀξιοπρέπειαν τοῦ ἀπαράβιαστο ἀρχηγοῦ της, καὶ ἐπανωρθωμένους τοὺς προηληκτισθέντας θεῖους καὶ ἀνθρωπίνους νόμους· ἀπὸ ἐσᾶς περιμένει νὰ ἴδῃ τιμωρημένους τοὺς ἀλιτῆριους, οἱ ὅποιοι ἀπετόλμησαν νὰ ἐξοντώσωσι τὰς ἐλπίδας της, καὶ νὰ ἐξολοθρεύσωσι τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἀπολαμβάνει εὐδαιμονίαν.

Τί λέγω; Ἡ ἀπόφασίς σας δὲν εἶναι μόνον τὸ ἀντικείμενον τῆς Ἑλλάδος. Ὅλα τὰ ἔθνη κύκλῳ μας ὑβρισθέντα εἰς τὰς πλέον ἀπαράβιαστους ἀρχὰς των, περιμένουν νὰ κρίνουν τὴν Ἑλλάδα. Θέλει ἰδεῖ ὁ κόσμος ὅλος, ὅταν ἀποφασισθῇ ἡ τύχη τούτων τῶν πατροκτόνων, ἂν τέσσαρα μόνον τέρτα ἐγέννησε τὸ Ἑλληνικὸν ἔδαφος, ἢ ἂν ὅλοι μας εἴμεθα ἀπιστῶτεροι καὶ ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρωποφάγους.

Τούτων ἀπάντων γενομένων μετὰ ὅλην τὴν ἀκριβῆ τῶν τῶν διατήρησιν, τὸ αὐτὸ Συμβούλιον τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐξέδωκε τὴν ἀπόφασίν του, καταδικάσαν τὸν μὲν Γ. Μαυρομιχαλήν καὶ τὸν ἰω. Καρχιάννην εἰς θάνατον, τὸν δὲ Ἀνδρέαν Γεωργίου εἰς δεκαετὴ φυλάκισιν μετὰ δεσμὰ εἰς τοὺς πόδας, καὶ εἰς ὀκμοσίους ἐργασίας.

Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐντὸς 24 ὥρων ἐξεκάλεσαν οἱ καταδικασθέντες ἐνώπιον τοῦ Ἀναθεωρητικοῦ Συμβουλίου, ἐνόμως ἤδη πρὸ πολλοῦ συστημένου παρὰ τοῦ αὐδιοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος. Ὁ συνήγορος τοῦ Γ. Μαυρομιχαλοῦ ἀπεχειρίσθη νὰ ὑποστηρίξῃ ἐκ νέου τὴν περὶ ἀρμοδιότητος προγεγονῶν ἐξαιρέσιν.

Ἄλλῃ καὶ τὸ Ἀναθεωρητικὸν ἐγκρίναν τὴν περὶ ἀρμοδιότητος πρᾶξιν τοῦ Α. Διαρκοῦς Στρατιωτικοῦ Συμβουλίου, ἐπεκύρωσε κατ' ὁλοκληρίαν τὴν οὐσιαστικὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ, λαβούσαν οὕτω νομίμως πλήρη τὴν ὁριστικότητά της.

Ὁ Κ. Μάσσων, συνήγορος τοῦ καταδικασθέντος Γεωργίου, κατὰ τὰ ἐμβρεθῆ καὶ ἐλεύθερα καθήκοντά του, μηδεμίαν ἀποπειρὰν θελήσας νὰ πειρασθῇ πρὸς ὄφελος καὶ ἀπαρτισμὸν τῆς ἀναδεχθείσης ὑπερασπίσεως τοῦ πελάτου του, ἐπαρουσίασεν ἀναφῶραν τὴν 9 Ὀκτωβρίου 1831, δι' ἧς ἐζητεῖτο ἡ νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις εἰς ἄλλο (κατ' αὐτὸν) ἀρμόδιον Δικαστήριον, ἢ νὰ ἐμποδισθῇ ἡ ἐπικύρωσις καὶ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως. Ἡ δὲ Κυβέρνησις παρατήρησεν ὅτι δὲν δύναται οὔτε νὰ παραπέμψῃ εἰς ἕτερον Δικαστήριον τὴν ἤδη νομίμως δικασθεῖσαν ὑπόθεσιν, οὔτε νὰ ἀκυρώσῃ αὐτήν, διότι δὲν ἐνεργεῖ δικαστικὰ χρῆσιν, οὔτε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς διὰ τῶν ὁποίων ὁ ἀναφερόμενος προβάλλει λόγους, οὔτε δι' ἄλλην αἰτίαν, ἀπέρριψε τὴν ἀναφοράν του.

Εἰδήσει ἐκ τοῦ κατὰ τὴν Λακωνίαν στρατοπέδου.

Τὰ κινήματα τῶν κακοβούλων Μανικῶν ἐδίδον διαρκῆς ὑποψίας πρὸς διχασίαν τῆς κυρίας τῆς πλησιονόρου ἐπαρχίας. Ἀκαθεξιμονοί. Ἡ Κυβέρνησις εἰς τοιαύτας κρίσεις

ροίας ταύτης ἢ γνησιότης τῶν ὀπίθεν ὑπογρα-
φῶν. Τῇ 5 Ὀκτωβρίᾳ, 1831 ἐκ τῆς Ν. Πόλεως.

Οἱ Δημογέροντες Ἀναγνώσης Καψιδάθης, Ν.
Σιματογιάννης. Ὁ Γραμματεὺς Λ. Διακιάκης.

Ἀναφωρὰ τῆς ἐπαρχίας Θηβῶν.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΚΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ Α. Α.
ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΝ, ΠΡΟΕΔΡΟΝ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗ-
ΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ.

Χεῖρ συγγερά ἐθνοκαταράτων ἀνθρώπων ἔθαψε τὴν
εὐεχὴν ἐβδόμην τῆ παρεκθόντος μηνὸς εἰς αἰώνιον
ταφὸν τὸν συνεργὸν τῆς κοινῆς τῶν Ἑλλήνων εὐτυχί-
ας, τῶν χρηστῶν ἐλπίδων τῆ ἐθνικῆς μας.

Χεῖρ τολμηρὰ καὶ ἀπάνθρωπος ἐξέρησε διὰ τῆ
πλέον μαρτῆ τῆς δολοφονίας ἐγκλήματος τὸν ἐνάρ-
τον τῆ ἐθνικῆς Ἀρχηγόν, τὸν ὑπερασπιστὴν τῆ Ἑλληνικῆς,
τὸν κηδεμόνα καὶ ἀνδρωτὴν τῆς εὐτυχίας τῆς.

Χεῖρ σατανικὴ, ἀξία τῆς ἀγωνίας κολάσεως, καὶ
τῆ παντοτεινῆς ἐγκαρδίας τῶν Ἑλλήνων ἀναθέματος ἀ-
φῆρεσε τὴν πολυτίμον ζωὴν τῆς ποθητῆς αἰδέλφῃ
τῆς ἀειμνήστῃ ἡμῶν Κυβερνήτῃ.

Ἐλείψεν ἀπὸ τὴν ζωὴν ὁ μέγας ἔτος ἀνὴρ, ἔλει-
ψαν μαζί τε καὶ ὅλα αἱ χρεῖσται τῆς Πατρίδος
ἐλπίδες, ἀλλὰ θέλουν αἰωνίως μένει ἐντετυπωμένα
εἰς ὅλων τῶν Ἑλλήνων τὰς καρδίας τὰ μεγάλα τῆ
πολυπείρη τέττε ἀνδρὸς ἀγαθοεργήματα. Αἰωνίως
θέλει εἶδαι ἐγκεχαρᾶμένη με τῆς πλέον ζωηρῆς
χαρακτῆρας εἰς ὅλων τὰς ψυχὰς ἡ ἀγαθοεργὸς τῆ
εὐφυῆς τέττε ἀνδρὸς διάθεσις.

Ὅλοι θέλουν ἐνθυμεῖσθαι τὴν ἀξιοσέβαστον ἀξιώτη-
τα τῆ πρωταγίας τῆς ἑλληνικῆς ἐλευθερίας καὶ τῆ
πρώτῃ θεμελιωτῆ τῆς εὐτυχίας τῆς.

Ἀπερίγραπτος εἶναι, Ἐκλαμπρότατε, ἡ λύπη,
ὁ τρόμος καὶ ἡ ἀπελπισία, τὴν ὁποίαν ἐδοκίμασαν
οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας ταύτης εἰς τὸ φρικτὸν
τέττο καὶ ἀπροσδίκητον - ἄκυσμα. Θρήνοι, κοπετοὶ
καὶ γοερά φωνὰ περιεσείχιζον πάσης τάξεως ἀνθ-
ρώπων, καὶ ἡ πλέον ἀγρία ἀπελπισία παρίστατο ζω-
γραφομένη εἰς ὅλων τὰ πρόσωπα.

Ἀπερίγραπτα εἶναι τὰ δεινὰ, ὅσα ἐδοκίμασαμεν,
Ἐκλαμπρότατε, εἰς τὴν τρομερὰν ταύτην ἀγγελίαν
τῆ ὀλέθρου τῆς εὐτυχίας μας, τὰ ὅποια μόλις ἠδυ-
νήθη ὅπως ἐννὰ γλυκαίῃ ἢ χαροποιᾷ εἰδήσει, ὅτι ἐδέχ-
θητε μὲ ὅλην τὴν γενναίότητα νὰ συτλέσητε εἰς τῆς
δυστυχῆς μας Πατρίδος τὴν ἀνέρθωσιν, δεχόμενος τὴν
προεδρίαν τῆς Διοικητικῆς ἐπιτροπῆς. Πρᾶξις, ἥτις
ἐλκύσσει ἐτι μάλλον τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ ἀφοσίω-
σιν ὅλων τῶν Ἑλλήνων καὶ κατ' ἰδίαν τῶν κατοίκων
τῆς ἐπαρχίας ταύτης, φέρει μεθ' ἑαυτῆς καὶ τὰ

πλέον ζωηρὰ τεκμήρια τῆς γενναίας σας διαθέσεως.

Τὸ καθ' ἡμᾶς, Ἐκλαμπρότατε, ἐπανάλαμψαν-
μεν νὰ σᾶς βεβαιώσωμεν ὅτι δὲν θέλομεν λείψει ἕτι
σιγμὴν ἀπὸ τῆ νὰ ἐνθυμηθῶμεν μὲ βαθῆαν λύπην καὶ
δάκρυα τὰς πολυτίμους σιγμὰς, τὰς ὁποίας ὁ ἐνάρ-
ρετος ἀδελφὸς ὁ αἰόιδιμος Κυβερνήτης μας ἐθυσίασε
διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆ ἐθνικῆς μας, καθὼς δὲν θέλομεν
λείψει δακνύοντες τὴν πλέον ἀκάματον προθυμίαν
μας εἰς ὑποστήριξιν τῶν καθεστώτων καὶ τῆς Υ. Ἐκ-
λαμπρότητος. Ἐχομεν τὴν τιμὴν νὰ σᾶς προσφέρωμεν
τὴν βαθυτάτην ὑπόληψιν.

Ἐν Θήβαις, τῇ 16 Ὀκτωβρίᾳ 1831.

Οἱ προκριτοδικογέροντες τῆς ἐπαρχίας Θηβῶν,
Ὁ Θηβῶν Παῖσιος, Ν. Βριζάκης, Ν. Ἀντωνάδης,
Δ. Τομαράς, Ν. Παπαγεωργίος, Σω. Ἰωάννης, Β. Πρω-
τόπαπα, Α. Ταγλαράς, Δ. Ἀντωνάδης, Α. Δράκας.
(Ἐπονται καὶ αἱ λοιπαὶ ὑπογραφαὶ τὸν Αρ. 82)

Ἡ ἐπαρχιακὴ Δημογεροντία Θηβῶν

Ἐπικυροῖ τὴν γνησιότητα τῶν ἀντικειν καὶ ἀνα-
θεν ὑπογραφῶν.

Ἐν Θήβαις, τῇ 16 Ὀκτωβρίᾳ 1831.

Οἱ Δημογέροντες Σω. Ἰωάννης, Β. Πρωτόπαπας,
Α. Ταγλαράς, ὁ Γραμματεὺς Στ. Ν. Βριζάκης.

Ἀναφωρὰ τῆς ἐπαρχίας Λεβαδίας.

(Ὁμοίᾳ καὶ αὐτὴ κατὰ γράμμα μετὴν ἀνωτέρω τῆς
ἐπαρχίας Θηβῶν φέρουσα ὑπογραφαὶ τὸν Αρ. 112.)

Ἐπικυρεῖται τῶν ἀνωτέρω καὶ ὀπίθεν ὑπογραφῶν
καθὼς καὶ τὰ ἐνδιαλαμβανόμενα.

Ἐν Λεβαδίᾳ, τῇ 9 Ὀκτωβρίᾳ 1831.

Οἱ Δημογέροντες. Α. Νάκος, Α. Γεωργαντάς, Α.
Οἰκονόμος, Ι. Ἀλεξάνδρος, ὁ Γραμ. Α. Ἀθανασίος.

Ἀναφωρὰ τῆς ἐπαρχίας Ζητενίς.

ΕΚΛΑΜΠΡΟΤΑΤΕ!

Ποῖος νὰ παρηγορήσῃ ἡμᾶς, διὰ νὰ δυνηθῶμεν καὶ
ἡμεῖς νὰ παρηγορήσωμεν τὴν Ἐκλαμπρότητά σας διὰ
τὸν ἄδικον φόνον τῆς εὐεργέτης μας, τῆς πατρός μας,
τῆς πολυαγαπητῆς ἀδελφῆς σας;

Παρηγορήθητε μόνον μετῆτο ὅτι ἔχετε συλλυπημέ-
νους, πεθλιμμένους, καὶ εἰς αἰῶνα ἀπαρηγορήτους ὅλους
τῆς ἀθλίης Ἑλλάδος.

Εἰς τὴν ἐγκλεισμένην μας πρὸς τὴν Σ. Γερουσίαν ἐ-
ξηγῶμεν τὸν ἀδερᾶπεντον πόνον τῆς ψυχῆς μας,
ὅσον τὰ πικρότατα δάκρυα καὶ ἡ εὐσπλαγχνικὴ λύ-
πη μᾶς ἐσυγχώρησεν. Ἡμεῖς τῶρα εἰς αὐτὴν τὴν ὀρ-
φανεῖαν, εἰς αὐτὸ τὸ πανωλέθριον δυστύχημα δὲν ἔχο-
μεν παρὰ νὰ συγκεντρώσωμεν τὰς ἐλπίδας μας εἰς τὸ
ἀξιότιμον ὑποκείμενόν σας. Ἀναδέχθητε μετ' ὅλης τῆς

δὲ αἱ μὲς σκε, νὰ ἀποπερατώσετε τὰς εὐχὰς ὅλας τῆς
ἐξ ὑμῶν, καὶ ἐκείνας τῆς αἰμνήσεως πατρός μας, διὰ νὰ
ἀνυπαύσωμεν, εἰ δυνατόν, καὶ τὴν ψυχὴν ἐκείνη τῆς ἀν-
δρὸς, ὅστις ἐγένετο θῦμα διὰ τὴν ἀνέρθωσιν τῆς πατρίδος.
Οἱ υἱοὶ τῶν ἀναστεναγμῶν μας καὶ ἡ σφικτὴ ἔνωσις μας
θεοὶ καταπνίξον ὅλας τὰς ἀχαρίστους, τὰ τέρατα τῆς
ἀπηνείας καὶ τῆς ἐθνοφθορίας, καὶ ὁ δίκαιος θεὸς νὰ σῶς
ἐκ τῆς χύσῃ, νὰ ὑποστηρίξητε τὴν ἀρχὴν τῆς ταλαιπώρου
ἐξ ὑμῶν μας. Ὑποσημειώμεθα μὲ ὅλον τὸ σέβας.

Ἐν Μυσαφάμπη Ζητνίς, τῇ 2 Ὀκτωβρίου 1831.
Ποκλινέσαστο δέλοί σας, Δημογέροντες καὶ πρόκρι-
τοὶ τῶν ἐλευθέρων χωρίων τῆς Ἐπαρχίας Ζητνίς.

Παπα-ἀναστάσης, Παπα-χατζής, Παπα-λεξαν-
δρής, Παπα-νικόλας, Π. Τριανταφύλλης.

(Ἐπονται καὶ αἱ λοιπαὶ ὑπογραφαὶ τὸν Ἀρ. 45.)
Ἐπικυρεῖται ἡ γνησιότης τῶν ἀνωθεν ὑπογραφῶν
καὶ τὰ ἐνδιαλαμβανόμενα.

Ἐν Μυσαφάμπη, τῇ 2 Ὀκτωβρίου 1831.
Οἱ Δημογέροντες. Ζ. Ἰωάννης, Α. Παπαλεξίς, Ἀθ.
Τζιγγας, ὁ Γραμ. καὶ ἀντ' αὐτῶν Ζ. Ἰωάννης.

Ἀναφορὰ τῆς ἐπαρχιακῆς Δημογερον-
τίας Π. Πατρῶν.

Ἀρ. 614 ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.
ΠΡΟΣ ΤΟΝ Κ. Α. Α. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΝ, ΠΡΟ-
ΕΔΡΟΝ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ.

Ἡ τρεμερὰ καὶ ἀποτρέπαιος δολοφονία τῆς φιλτά-
της αὐταδέλφους καὶ Σ. Κυβερνήτης μας, κοινὸν πατρός
τῆς ἐλληνικῆς ἐθνῆς, ὁ ὁποῖος διὰ τῆς συνετῆς καὶ
πατρικῆς κυβερνήσεώς τε εἰσήγεν εἰς τὸ πολυπαθὲς
ἔθνος μας τὴν εὐδαμονίαν καὶ ἀσφάλειαν, ἀπαλλά-
ξας αὐτὸ ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ τὰ ἀπειρα ἐπταετῆ
δολὰ τῆς ἀναρχίας, καὶ κατατάξας εἰς τὴν οἰκογένει-
αν τῶν πεφωτισμένων ἐθνῶν τῆς Εὐρώπης, ἐπροξέ-
νηται εἰς ἡμᾶς καὶ τὰς λοιπὰς συμπολίτας μας ἀπα-
ρηγόρητον θλίψιν καὶ αἰώνιον κλαυθμόν, συνάμα δὲ καὶ
ἀγαυάκτητον κατὰ τῆς μιαιφάνος οἰκογενείας τῶν δολο-
φόνων. Σ. Κύριε! εἰς τὸ μέγα τῆς Πατρίδος μας
πῦρ δυστύχημα, μόνος ὁ εἰλικρινὲς πατριωτισμὸς
σας, καὶ ἡ πρὸς αὐτὴν ἀφοσίωσις σας, μᾶς δίδει τὴν
μεγίστην παραμυθίαν, καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς θεραπείας
τῶν ἐπαπειληντῶν τὸ ἔθνος κακῶν. Ἐχομεν δὲ ἐνδό-
μυχον πεποιθῆσθαι, ὅτι διὰ τῆς συνετῆς καὶ ἐναρέτης
διαγωγῆς σας καὶ διὰ τὴν ἀγάπην τῆς αἰοδίμου Κυ-
βερνήτης μας, τῆς ὁποῖας μιμῶσθε τὰς σπανίας ἀρετάς
καὶ προτερήματα, θέλετε κατὰ κράτος ὅλην τὴν ἀκρί-
βητον πραγματικὴν ὁδὸν προσπάθειαν, μετὰ τὴν ὁποί-

αν ὅλος ὁ Κόσμος, ὡς καὶ ἡμεῖς, κηρύττει ὅτι αὐτὴ
τὴν τρομεροτάτην περίστασιν ἐσώσατε τὸ ἔθνος σοφῶς,
προνοητικῶς, καὶ καρτεροψύχως, ἐξακολουθῶν τὴν πα-
ρὰ τῆς αἰμνήσεως διαγραφείσαν ὁδὸν διὰ τὴν ἐπιτα-
χίαν τῶν ἀληθῶς συμφερόντων τῆς φιλτάτης πα-
τρίδος, καὶ τὴν ἐντελὴ αὐτῆς ἀποκατάστασιν.

Ἀφωσιωμένοι δὲ ἡμεῖς καὶ πάντες οἱ συμπολίται
μας πρὸς ὑμᾶς, Σ. Κύριε, ὑποσημειώμεθα μὲ ὅλον τὸ
βαθύτατον σέβας.

Τὴν 17 Ὀκτωβρίου, 1831 ἐν Π. Πατρῶν.
Οἱ Δημογέροντες Θάναος Μαντζαδίνος, Γ. Μποκά-
έρης Χ. Χρυσανθακόπουλος, Γερογεώργης Ζεμπατιώ-
της, Ὁ Γραμματεὺς Δ. Κρητικός.

Ἀναφορὰ τῆς ἐπαρχιακῆς Δημογε-
ροντίας Καλαμάτας.

Ἀρ. 265. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΚΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΝ ΚΟΜΗΤΑ
ΚΥΡΙΟΝ Α. Α. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΝ.

Τὸ κατὰ τὰς 27 τῆς περελθόντος Σεπτεμβρίου
πραχθὲν τραγικὸν καὶ φρικτὸν συμβεβηκὸς τῆς αὐ-
ταδέλφους Ι. Α. Καποδίστρια παρὰ τῶν πατρο-
κτόνων μᾶς κατεσπάραξε τὴν καρδίαν, καὶ μᾶς ἔ-
καμεν νὰ χύσωμεν καὶ νὰ χύνωμεν ὅσον ἡμεῖς, κα-
θὼς καὶ ὁ λαὸς τῆς ἐπαρχίας μας, πικρότατα δάκρυα.

Τὸ πολυπαθὲς ἔθνος μας ἔχασε τὸν ἀγαθὸν πα-
τέρα τε τὸν ἄγρυπνον προστάτην τε, τὸν σοφὸν Κυβε-
ρήτην τε, τῆς ὁποῖας ἡ καλλίστη κυβερνήσις τῆς ἐπρο-
μήνυε καλὰ ἀποτελέσματα. Χάρις ὅμως εἰς τὴν Σ.
Γερουσίαν, ἥτις ἐπρόλαβε τὸ κακὸν τῆς ἀναρχίας καὶ
ἐτύχησε τὴν Σ. Διοικητικὴν Ἐπιτροπὴν, τῆς ὁποίας
Πρόεδρος ἐυηρεσῆθη νὰ σῶς ὀνομασίῃ.

Δὲν ἀμφισβάζομεν, Ἐκλαμπρότατε, ὅτι θέλετε κα-
ταθέσει ἐκείνην τὴν πατρικὴν κηδεμονίαν εἰς τὸ ἔθνος
ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τε, οἷαν κατέθεσε καὶ ὁ αἰοδί-
μος αὐταδέλφός σας, χωρὶς ν' ἀγανακτήσετε ἐναντίον
τῆς δυστυχῆς ἐθνῆς διὰ τὴν μιαιφονίαν αὐτόμων τινῶν.

Ἡ Δημογεροντία αὕτη μετὰ τῶν ἐπαρχιωτῶν τῆς
ἐξέφρασε τὰ αἰδήματά της διὰ τῆς πρὸς τὴν Σ. Διοι-
κητικὴν Ἐπιτροπὴν ἀναφορᾶς ἰων, καὶ εἶναι ἀφωσιωμένη
ὅπως δι' ὅλα εἰς τὴν Υ. Ἐκλαμπρότητα εἰς πᾶν ὅ,τι
ἤθελε διαταχθῇ.

Ὑποσημειώμεθα δὲ μὲ τὴν πλέον βαθεῖαν ὑπόλη-
ψιν καὶ σέβας.

Ἐκ τῆς κομποπόλεως Φερτζάλας, τῇ 21 Ὀκ-
τωβρίου 1831.

Οἱ Δημογέροντες, Κ. Π. Κυριακὸς, Δ. Τζάινος.

τον εἰμὴ νὰ μεταβῶμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ φοικτοῦ δρόμου τῆς Κυριακῆς, εἰκοστῆς ἐβδόμης Σεπτεμβρίου. Μόλις, ἡμεῖς, εἶχε σημάνει ἡ ἕκτη ὥρα τῆς αὐγῆς, καὶ εἰμνηστοὶ καὶ θεοσεβῆς ἡμῶν Κυβερνήτης ἐπήγαινον εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγ. Σπυρίδωνος· ν' ἀποτείνῃ τὴν ἀναιμάκτον τῶν θυσιῶν τοῦ θυσίαν εἰς τὸν Κυβερνήτην τοῦ παντός, καὶ νὰ ἐπικλησθῇ τὸ ἔλεος καὶ τὴν βοήθειάν του ἐπὶ τὴν πολυπαθὴν ἀρχίδα, τὸ παντοτεινὸν ἀντικείμενον τῶν νοερῶν ἀπασχολήσεων του.

Πεποιθὼς εἰς τὴν φιλοστοργίαν του καὶ ἐπιστηρίζομενος τὴν ἀπεριόριστον ἀφοσίωσιν τῶν πολιτῶν του, τὴν ὁποίαν μόνον εἶχε φρουρᾶν εἰς ὅλας ἐν γένει τὰς περιδιαβάσεις του, δὲν συγκατένευσε πατέ νὰ συνοδευθῇ παρὰ ἀπὸ ἓνα ἢ δύο στρατιώτας· οὕτω καὶ εἰς ταύτην τὴν περίστασιν δύο μόνον τὸν συνώδευον.

Μόλις με' αὐτῶς πλησιάζει εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ ναοῦ, καὶ αἱ ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ εὐωνύμων ὥσπερ λέοντες, ὀρούμενοι ἐνεδρεύοντες αὐτὸν Κωνσταντῖνος καὶ Γεώργιος Μυρομιχάλης, καὶ ὁ στρατιώτης Ι. Καρχιγιάννης, τὸν ἀσπάζονται τὸν νέον ἀσπασμὸν τοῦ Ἰούδα, καὶ ἀντασπασθέντες ἱλαρῶς παρὰ τῆς ἑξοχότητός του, ὑψοῦν τὸ λυσσασμένον καὶ ἱερόσυλόν τους χεῖρ, καὶ, φεῦ! οἱ μὲν πυροβολοῦν κατὰ τῆς ἱερᾶς καὶ ἀπαρδιαστοῦ κεφαλῆς του, ὁ δὲ βράζει εἰς τὸ πολυτίμον αἷμά του τὴν πατροκτόνον μάχαιράν του. Ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ σιδήρου σβύνουν τὴν ἐλπίδα τῆς Ἑλλάδος. Ἐκεῖνος, τοῦ ὁποῦ ἡ παρουσία ἔσωσεν αὐτὴν τὴν πόλιν ἀπὸ τὴν ἐπαπειλουμένην ὀλεθρίαν ἐξόντωσιν τῆς, τοῦ ὁποῦ ἡ σταθερότης ἐδίωξεν ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν ἔδαφος τὰς αἰμοδαῖρας ἀγέλας τοῦ Ἰσραὴλ, τοῦ ὁποῦ ἡ φρόνησις κατέπνυτε σχεδὸν στιγμιαίως τὴν τοσοῦτον χρόνον μολύνανσαν τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα ἀκαταδάμαστον πειρατείαν, τοῦ ὁποῦ τὰ δραστήρια μέτρα ἐξηλείψαν ὡς διὰ θαύματος τὰς ἀδελφοκτόνους διχονοίας μας, τοῦ ὁποῦ τὸ φιλόκαλον ἐκαλλώπισεν, ὦ Ἕλληνες, τὰς πόλεις σας, ἔκτισε τὰς οἰκίας σας, ἀνήγειρε τοὺς ναοὺς σας, κατεσκεύασε τοὺς δρόμους σας, ἐθεμελίωσε τὰ σχολεῖά σας, ἐφρόντισε διὰ τὰ νοσοκομεῖά σας, ἐσύστησε τόσα καὶ τόσα καταφύγια τῶν πτωχῶν καὶ τῶν ὀρφανῶν· ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον χρεωστοῦσι τὴν ζωὴν τόσα δυστυχῆ λείψανα τῆς Ἀραβικῆς αἰχμαλωσίας, τόσα ἀδύνατοι γυναῖκες χηρεύονται ὑπὲρ τῆς πατρίδος, τόσα ἀπροστάτευτα παιδιὰ ὀρφανεθίντα ὑπὲρ τῆς ἑλληνικῆς αὐτονομίας, αὐτὸς ὁ γλυκὺς ὅλων μας ἀρχηγὸς καὶ πατὴρ, πίπτει ἀνηλεῶς πνιγμένος εἰς τὸ πολυτίμον αἷμά του. Ἀντὶ τῆς ἀναιμάκτου θυσίας τῶν εὐχῶν του ὁ Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος γίνεται ὁ ἴδιος θυσία, καὶ ἀποθνήσκει. Ὁ ναὸς τοῦ θεοῦ βεβηλοῦται. Ἡ θεία ἱεραρχία διακόπτεται. Εἰς μιαν στιγμὴν ἡ κοινωνία μας διαλύεται. Ἐκεῖνος τοῦ ὁποῦ ὁ ἀκοίμητος ὀφθαλμὸς ἐπαγρυπνοῦσε καὶ ἐξησφάλιζεν ὅλων μας τὰ δικαίωμα καὶ τὴν ἡσυχίαν, δὲν ὑπάρχει πλέον. Ὁ φόβος διαδέχεται εἰς τὰς καρδίας μας τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν εἰρήνην. Καθεὶς ἀπὸ ἡμᾶς αἰσθάνεται ἐν ἀκαρεῖ τὸν ἐκυτόν του χωρὶς προστασίαν, χωρὶς ἀσφάλειαν. Εἰς ἄνθρωπος πίπτει, καὶ ὅλη ἡ Ἑλλὰς κλονεῖται. Ἄλλος τρέχει εἰς τὰ ὄπλα, ἄλλος ζητεῖ πυρίτιδα, ἄλλος σφαίρας· ἐν ἐνὶ λόγῳ, καθεὶς ἐννοεῖ ὅτι πρέπει νὰ φροντίσῃ πλέον διὰ τὸν ἐκυτόν του, ἐν ᾧ πρὸ μιᾶς ὥρας εἰς μόνον ἐφάνταζε δι' ὅλους. Οἱ δολοφόνοι αὐτοὶ τρομάζουν τὴν πρᾶξιν των καὶ φεύγουν· ἀλλ' ὁ εἰς δὲν ἀργεῖ νὰ δεχθῇ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἀνδρείου πλὴν ἄ-

τυχῶς. Καζώνῃ τὴν θανατηφόρον σφαῖραν, τὴν ὁποίαν πρὸ μιᾶς στιγμῆς ἐπυροβόλησε κατὰ τῆς πολυτίμου κεφαλῆς τοῦ Κυβερνήτου μας. Με' ὅλας δὲ τὰς προσπάθειάς τῶν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ σταλέντων στρατιωτῶν ὑπὸ τὸν ἀζωοματικὸν Μωμφράτον, ὁ πατροκτόνος ἐπιζήσας εἰς τὴν πρώτην βολήν, γίνεται παρηνάλωμα τῆς ἀκαταδάμαστου ἀγανακτήσεως τοῦ λαοῦ.

Ὁ Γεώργιος Μυρομιχάλης καὶ οἱ στρατιῶται Καρχιγιάννης καὶ Ἀνδρέας Γεωργίου διευθύνονται κατὰ τὴν ἐξομαλόγησιν των εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ στρατηγοῦ Γεράρδου. Ἀλλ' εὐρόντες ἐμπροσθέν των τὴν οἰκίαν τοῦ Ταγματάρχου Βαλλιάνου ἀνοικτὴν, εἰσέρχονται εἰς αὐτήν. Ἐκεῖ ἐντρομέας, διὰ τὸ ὁποῖον τὸν κατεδίωκεν αἷμα, ὁ Μυρομιχάλης, ἐπροσπάθει νὰ κλείσῃ τὴν θύραν διὰ νὰ μὴ παθῇ καὶ αὐτὸς τὴν τύχην τοῦ βδελυροῦ συγγενοῦς του. Ὁ ἴδιος τρόμος γεννᾷ εἰς τοὺς συνοδούντας αὐτὸν συμπαράκτοράς του τὸ ἴδιον αἰσθημα τῆς προσωπικῆς συντηρήσεώς των. Ὁ εἰς ἀσφαλίζει τὴν θύραν, ὁ ἄλλος προφίλινει ἐπάνω με' τὸν Μυρομιχάλην.

Μόλις ἐβγαίνει εἰς ἀπάντησιν των ὁ κ. Σπυρίδης, γυναικαδελφὸς τοῦ Ταγματάρχου κ. Βαλλιάνου, καὶ με' λυττατμένην χαρὰν φωνάζει, «Τὸν ἐσκοτώσαμεν, τὸν ἐκαμαμεν χιλία κομματια.» Πικρυσταίνεται εἰς αὐτὸν ὁ κ. Σπ. Κυπριότης καὶ ἀκούει καὶ αὐτὸς τὰς ἰδίους ἐκφράσεις, ὡς καὶ ὁ κ. Βαλλιάνος. Οἱ τεταρλωμένοι καὶ ἀποπληγμένοι στρατιῶται μιμουμένοι τὸν ἐπᾶξιν ὁδηγόν των, ἐξεμύσει καὶ αὐτοὶ τὰς χύτας μηχανώδεις ἐκφράσεις· «Τὸν ἐσκοτώσαμεν, τὸν ἐκαμαμεν χιλία κομματια.»

Ὁ Γεώργιος παρουσιάζεται εἰς τὰ πρᾶκτα διὰ νὰ τὰ κλείσῃ, ἀλλ' ἰδὼν κατωθέν τοὺς στρατιώτας τοῦ πολιτάρχου φωνάζει, «Φεῦ γὰρ, ὁ ὅτι τὰς κλειῖ.» Κλείει τὰ πρᾶκτα, βέβαιε εἰς αὐτὰ προτρεφόμενος διὰ νὰ καταςκευατῇ προμαχῶνας, καὶ ἐντρομέας κόμῃ ὑπερὸν ἀπὸ ὅλας αὐτὰς τὰς προφυλάξεις, ἀφίνει καὶ αὐτὴν τὴν οἰκίαν καὶ μεταβαίνει νὰ εὕρῃ ἄσυλον εἰς τὴν ἀπαρδιαστον οἰκίαν τοῦ κ. Ἀντιπρέσβους τῆς Γαλλίας. Ἐκεῖ ἐπαναλαμβάνει τὰ μηχανώδη κινήματά του. Τρεῖς μαρτυρὲς πικρυνθέντες, οἱ κ. Α. Καλαμογδαρτζής, Φ. Ἀγγελιδής, καὶ κ. Βρεζήλης, τὸν βλέπουν φιλοῦντα τὴν πιστόλαν, τὴν ὁποίαν παρέδωκεν εἰς τὸν Κύριον Ἀντιπρέσβυν, καὶ προφέροντα φράσεις διακεκομμένας, ἀπὸ τὰς ὁποίας δὲν διακρίνουν, εἰμὴ μερικὰς λέξεις, ὡς, Γεμὴ, πατρίς, ἐλευθερία, τύραννον, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Περιδίδον τὴν πιστόλαν, ζητεῖ νὰ κριθῇ ἀπὸ τὴν ἑθνικὴν Συνέλευσιν, διότι, λέγει, φωνάζουν, πῶς ἐσκοτώσα τὸν Κυβερνήτην.

Ὁ Κύριος Ρουὺν τὸν λέγει, τὸν διατάττει νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν οἰκίαν του, τὴν ὁποίαν μολύνει ἡ παρουσία του. Ἀλλ' αὐτὸς δὲν ὑπακούει. Φαίνεται, λέγει, νὰ ἐκτεθῇ εἰς τὴν ὁρμὴν τοῦ λαοῦ, καὶ προκρίνει, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Στρατηγοῦ Γεράρδου, νὰ φανευθῇ ἐντὸς τῆς Ἀντιπρεσβείας παρὰ νὰ διαβῇ το κατώφλιον τῆς θύρας τῆς. Ὁ Λοχαγὸς ὑπαπιστῆς Πισσας τὸν ἤκουσε νὰ λέγῃ ὁμοίως ὅτι δὲν ἐβγαίνει, ἕως οὗ συγκαλεσθῇ ἡ ἑθνικὴ Συνέλευσις, καὶ ὅτι αὐτοὶ, δηλ. οἱ στρατιῶται, δὲν εἶχον καμίαμιν εἰδήσιν ἄρ' ὅσα αὐτὸς καὶ ὁ θεὸς του ὁ Κωνσταντῖνος ἐπραξάν. Προσθέτει ὅτι ἤξευρε πῶς θὰ ἀποθάνει, καὶ τὸν ἐπιφορτίζει νὰ εἰπῇ τῆς γυναικὸς του νὰ πάρῃ ἄλλον ἄνδρα, καὶ ἄλλα τοιαῦτα προδίδοντα τὴν τύφιν τοῦ συνειδότης του.

Τέλος πάντων ἡ Σ. Γερουσία διατάττει τὸν ἀντάτακτον

Ἀριθ. 84 -85.

Ἔτους ΣΤ'

ΕΝ ΝΑΥΠΛΙΩ, ΤΕΤΑΡΤΗ,

ΓΕΝΙΚΗ

ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ.

Ἔτησίᾳ . . . . . Φοίνικας 36

Ἑξαμηνιαία 18

Τριμηνιαία 9

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα μὲν ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Ἐφημερίδος, εἰς ὅλα δὲ τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ Κράτους παρὰ τοῖς Ἐπιστάταις τοῦ Ταχυδρομείου.

4 ΝΟΥΕΜΒΡΙΟΥ 1831.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Αἱ διὰ τῆς Ἐφημερίδος ταύτης κοινοποιούμεναι δημόσιαι πράξεις τῆς Κυβερνήσεως, ὁποίας φύσεως καὶ ἂν εἶναι, καὶ ὁποίας Ἀρχῆς ὑπογραφὴν καὶ ἂν φέρωσι, θεωροῦνται ὡς ἐπίσημοι.

ΕΓΧΩΡΙΟΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Ἐκ Ναυπλίου, 3 Νοεμβρίου.

Τὴν 10 Ὀκτωβρίου διὰ τῆς ὑπ' Ἀρ. 78 Γενικῆς Ἐφημερίδος ἀνηγγέλαιεν τὴν ἐκτέλεσιν τῶν κατὰ τοῦ Γεωργίου Μαυρομιχάλου ἀποφάσεων τοῦ τε Α' Διαρκoῦς Στρατιωτικοῦ Συμβουλίου τῶν κατὰ τὴν Πελοπόννησον Ἐλαφρῶν, καὶ τοῦ Ἀναθεωρητικοῦ Συμβουλίου· τῶρα δὲ, κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν μας, σπεύδoμεν νὰ εὐχαριστήσωμεν τὴν ὀδυνηρὰν μὲν, δικαίαν δὲ περιέργειαν τοῦ κοινῶν, δημοσιεύοντες εἰς πληροφορίαν ἀπάντων τὴν δίκην τῆς ἐπὶ τῆς Α. Ε. τοῦ αἰσιδιμοῦ τῆς Ἑλλάδος Κυβερνήτου διαπραχθείσης φρικῶδους πατροκτονίας.

Ἀνωφελὴ νομίζοντες τὴν κατὰ γράμμα ἀντιγραφὴν ὅλων τῶν λεπτολογιῶν, ὅσαι συμφῶνως μὲ τοὺς τύπους εἶναι μὲν ἀπαραίτητοι εἰς τὰς δικαστικὰς ἐξετάσεις, ἀλλὰ δὲ συμβάλλουσι μάλιστα εἰς τὴν οὐσιώδη διάγινωσιν τῆς ἀληθείας, ἥτις εἶναι ὁ κύριος σκοπὸς τῆς δημοσιεύσεως ταύτης, θέλομεν περιορισθῆ πρὸς τὸ παρὸν, χάριν συντομίας καὶ συνοπτικωτέρας παραστάσεως, εἰς τὴν κοινοποιήσιν ἀκριβοῦς περιλήψεως τῆς προκειμένης δικογραφίας, κατόπτον ἀφορᾷ ὅλας τὰς περὶ τοῦ ἐγκληματος καὶ τῶν ἤδη δικασθέντων ἐγκληματιῶν ἀποδείξεις.

Τὰ δὲ ἀφορῶντα εἰς ἀντικείμενα καὶ ὑποκείμενα εἰσέτι ἀδίκαστα, ἀλλ' ὑπὸ ἐξετάσιν διατελοῦντα καὶ ἐκκρεμῆ, τότε θέλουσιν ἐκτεθῆ εἰς τὸ κοινὸν, ὅπου, ἀπαρτισθέντων, ἐπιτρέψωσι τῆς δικαιοσύνης οἰκάνοντες τὴν δημοσιευτίν τω.

Ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς δικογραφίας ἔγεινε δὴλον, ὅτι ὁ Κωνσταντῖνος καὶ Γεώργιος Μαυρομιχάλοι, οἵτινες εὐρίσκοντο ἀπὸ τινος καιροῦ ὑπὸ φύλαξιν ἐντὸς τοῦ Ναυπλίου, ὁ μὲν Γεώργιος διὰ ἐπιχειρησθεῖσαν δολοφονίαν κατὰ τοῦ ἐξαδελφοῦ του Ν. Μαυρομιχάλου, ἀμφότεροι δὲ ὡς ὑπὸ δικῶν δι' ἐγκλημα ἐναντίον τῆς ἐσωτερικῆς ἀσφαλείας, ὑπέστησαν τὴν 27 Σεπτεμβρίου εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἀγίου Σπυ-

ρίδωνος, συνωδευμένοι παρὰ τῶν δύο φυλάκων στρατιωτῶν τῆς πολιταρχίας Ἰω. Καραγιάννου καὶ Ἀνδρέου Γεωργίου, καὶ ἴσταντο ἐπὶ τῆς θύρας τῆς ἐκκλητίας, ὁ μὲν Γεώργιος ἔσω, ὁ δὲ Κωνσταντῖνος ἔξω δεξιόθεν. Πλησιάζαντες δὲ τοῦ αἰμινήστου Κυβερνήτου εἰς τὴν εἴσοδον τῆς θύρας ἐπακολουθουμένου παρὰ τῶν σωματοφυλάκων τοῦ Γεωργίου Κεζῶν μονόχειρος, καὶ Δημητρίου Λεωνίδου, αἰφνης ὁ Γ. Μαυρομιχάλης, ὅστις ἐφόρει μαύρην καππότην, ἐκτύπησε τὸν Κυβερνήτην μὲ μαυρομάτικον μαχαιρίδιον, τὸ ὅπου καὶ εὐθὺς ἔρριψε κατὰ γῆς· ταύτοχρονως δὲ ὁ Κωνσταντῖνος Μαυρομιχάλης, ὅστις ἐφόρει μπουρνουζί, ἐτράδησε τὴν πιστόλαν τοῦ ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ Κυβερνήτου, καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἔρριψε καὶ ἄλλην πιστόλαν κατὰ τῶν σωματοφυλάκων τῆς Α. Ε. ὁ Ἰω. Καραγιάννης, εἰς τῶν φυλάκων τῶν Μαυρομιχαλῶν, ὅστις ἴστατο καταντικρὺ ἀριστερόθεν τῆς θύρας. Ἀμέσως δὲ ὁ μὲν Κωνσταντῖνος ἔδραμεν ἐπὶ τινος ἀνηφόρου εὐρισκομένου ἀντικρυ τῆς θύρας τῆς ἐκκλητίας, καὶ ἐπληρώθη τρέχων ἀπὸ πιστόλαν ριφθεῖσαν κατ' αὐτοῦ παρὰ τοῦ σωματοφύλακος Γ. Κεζῶν, ὁ δὲ Γεώργιος μετὰ τῶν δύο στρατιωτῶν τῆς πολιταρχίας ἔφυγε τὴν ἴσην ὁδόν, διευθυνόμενος, ὡς ὁ ἴδιος ὡμολόγησε, πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ Στρατηγοῦ Κ. Γεράρδου, ἀλλ' εὖρων πλητίον ἐκεῖ ἀνοικτὴν τὴν θύραν τῆς οἰκίας τοῦ Ταγματάρχου Κ. Θ. Βαλλιάνου, εἰσῆλθεν εἰς αὐτήν, κ' ἐκείθεν εἰς τὴν τοῦ Ἀντιπρόσθεως τῆς Γαλλίας, Κυρίου Βρεῶνος, Ρουὰν διὰ τῆς πλαγίας θύρας τοῦ κοινῶν μεταξὺ αὐτῶν κήπου.

Περίληψις τῆς δικογραφίας τῆς ἐπὶ τῆς Α. Ε. τοῦ αἰσιδίμου Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος διαπραχθείσης δολοφονίας.

Τὴν 27 Σεπτεμβρίου 1831, ἡμέραν Κυριακὴν, κατὰ τὴν ἑνὴν ὥραν καὶ λεπτα τριακοντα πέντε τῆς πρωίας, ἡ Α. Ε. ὁ αἰσιδίμος Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος Ἰω. Ἀντωνίου

Ἡμεῖς τὸ Κυβερνήτη μας παρὰ τῶν ἐθνοκαταράτων καὶ Γεωργίᾳ τῶν Μαυρομιχαλιδῶν, ὡς διὰ τῆς ὑπ' Ἀρ. 262 προκηρύξεώς της ἐπληροφόρηθημεν, κατάρξαμεν τὰς ψυχὰς καὶ καρδίας μας, καὶ μᾶς ἐφάρξαν εἰς βάθει καὶ ἀπαρηγόρητον θλίψιν καὶ δίκαιον ἀγανάκτησιν κατὰ τῶν τολμητῶν, ὧν θάτερος ἐλάττω ἢ τὰ ἐπὶ χεῖρα τῆς ἀπαρχαγωγματούσης κακίας, ἢ ὅτι ζῶν, εὐχόμεθα, νὰ παραδοθῇ εἰς τὴν ἀντιφρόνησιν τῶν νόμων. Τὰ δὲ πρόχειρα μέτρα, αὐτὰ διὰ τῆς ὑπ' Ἀρ. 258 Ψηφίσματος της ἐλάβε διὰ τὰς προσωρινὰς Διοικητικὴν Ἐπιτροπὴν τριμελὴ συγκεκμημένην παρὰ τῶν ἀγαθῶν συμπολιτῶν μας τῶν Κυρίων, Α. Α. Καποδίστρια, Θ. Κωλοκοτρώη καὶ Ι. Κωλέττη, καὶ δι' εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν αἰοίδιμον Κυβερνήτην ἀγομάσασα τὸν ἀδελφόντες Α. Α. Καποδίστριαν πρόεδρον αὐτῆς, μᾶς ἐνεθάρρυναν ἀρκούντως, ὅτι ὅχι μόνον ἐσωτερικῶς θέλει φυλαχθῇ ἡ παρὰ πᾶσιν ἐπιθυμητὴ ἡσυχία καὶ ἀσφάλεια τῆς Ἐπικρατείας, ἀλλὰ καὶ ἐξωτερικῶς θέλει φυλαχθῇ αἱ πρὸς τὰς σωτηρίας μας τρισεβάς προσάτιδάς μας συμμάχους αὐτὰς σχέσεις τῆς ἐθνικῆς αἱ αὐταί, προοδεύουσαι ἐπὶ τὸ κρῖτον εἰς τελείαν ἀποκατάστασιν καὶ εὐδαιμονίαν τῆς Φιλτάτης πατρίδος μας. Καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια καὶ ὁ ἐμβριθὴς χαρακτήρ τῆς ἐθνικῆς θέλει φυλαχθῇ ἀνεπηρέαστος, ὥστε νὰ μὴ προσφθῇ ἡ ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἱερᾶ ἀγωνίας μας ἀπαρχαγωγματούσης κακουργία δύο τῶν ἀπὸ ἀπὸ γνωσμένων Ἑλλήνων εἰς ὁλόκληρον τὸ ἔθνος μας, τὸ ὁποῖον φύσει οἶδε νὰ ὑπερέβηται, ὑπερτιμᾷ καὶ πειθηνίως πειθαρχῇ εἰς τὰς νομίμους ἀρχάς τε καὶ εἰς τὸν νόμιμον ἀρχηγέτην τε.

Ταῦτά κατὰ χρέος ἀναφέροντες οἱ κάτοικοι ταύτης τῆς ἐπαρχίας, προσφέροντες ἀποδίδομεν πρὸς τε τὴν Σ. Γερουσίαν, καὶ δι' αὐτῆς πρὸς τὴν Σ. Διοικητικὴν Ἐπιτροπὴν τὴν ὀφειλομένην ἀκράν ἀφ' σίωσιν, ὑπακοὴν καὶ πειθαρχίαν μας, καὶ μὲ βαθύτατον σέβας ὑποσημαίμεθα.

Ἐν Ταλαντίᾳ, τῇ 5 Ὀκτωβρίου 1831.

Οἱ εὐπειθεῖς πολῖται κάτοικοι τῆς Ἐπαρχίας Ταλαντίας, Β. Τριχᾶς, Α. Ἀλεξάνδρου, Φ. Παναγιώτης, Α. Σταύρος, Εὐσ. Βάλος, Α. Βελισσαρίης, Σ. Δ. Γράμματος, Α. Κατζάνος, Α. Δημητρίης, Γ. Π. Ἰωάννης.

(Ἐπὶ τῇ καὶ αἱ λοιπαὶ ὑπογραφαὶ τὸν Ἀρ. 76.)

Ἐπικυρεῖται τὸ γνήσιον τῶν ὑπογραφῶν καὶ τῶν ἐνδιχλαμβανόμενων.

Ἐν Ταλαντίᾳ, τῇ 6 Ὀκτωβρίου 1831.

Οἱ Δημογέροντες Ἰω. Ἀθανασίης, Εὐσ. Βάλος,

Ὁ Γραμματεὺς Α. Πασπάλης.

Ἀναφορὰ τῆς ἐπαρχίας Μαλανδρίνης ΠΡΟΣ ΤΗΝ Σ. ΓΕΡΟΥΣΙΑΝ ΤΗΣ ἙΛΛΑΔΟΣ.

Ἡ γοερά καὶ ἀξιοθρήνητος ἐδῆσις, ἥτις ἐκοινοποιήθη εἰς τὰς ὑποφαινόμενας κατοίκους τῆς ἐπαρχίας Μαλανδρίνης διὰ τῆς ὑπ' Ἀρ. 262 ὑμετέρας προκηρύξεως, κατεπλήρωσε καμρίως τὴν καρδίαν μας, καὶ κατέκλυσε τὰς ὀφθαλμούς μας μὲ θερμὰ καὶ πικρότατα δάκρυα.

Τί τρομερὰ καὶ φρικώδης! Πόσον ἐλεεινὴ καὶ ἀπαρηγόρητος ἐξημέρωσε διὰ τὴν πολυπαθὴ Ἑλλάδα ἡ 27 Σεπτεμβρίου! Φεῦ τῆς συμφορᾶς τῶν Ἑλλήνων κακῶν! Ὁ φιλοσφύγγατος πατήρ τῆς Ἑλληνικῆς ἐθνικῆς, ὁ φύσης καὶ πρῶτος τῆς Ἑλλάδος, τὸ μόνον στήριγμα τῶν ἀγαθῶν μας ἐλπίδων, ὁ πανσέβαστος Κυβερνήτης Ι. Α. Καποδίστριας, εὐρίσκειται ἤδη εἰς τὸν τάφον. Ἀλλὰ ποῖος μᾶς ἀφῆρεσε τὴν αἰτιμάλωτον καὶ σωτήριον ζωὴν τῆς φιλοσόφου τέττα πατρός μας; Ὁχι βέβαια ὁ φυσικὸς θάνατος, ἀλλ' ἡ ἐδελυρὰ καὶ φρικώδης λύσσα τῶν ἐθνοκαταράτων καὶ θεοσυγῶν ἐκγόνων τῆς ἐναγασάτης καὶ ὀλεθρῆς γενεᾶς τῶν Μαυρομιχαλιδῶν, ἀξίας τῆς αἰδοῦς τῆς ἐθνικῆς ἀποστροφῆς καὶ τῆς αἰωνίης ἀναθέματος.

Εἰς ἡμᾶς, Σ. Γερουσία, δὲν μένει καμμία ἄλλη παρηγορία ἀναλογιζόμενας τὰ τρομερὰ δεινὰ, εἰς τὰ ὁποῖα ἐνέβαλον τὴν Ἑλλάδα οἱ ἐπιδανοὶ πατροκτόνοι, παρὰ ἡ ὑμετέρα θαυμάσιος φρόνησις, τὴν ὁποῖαν ἀποδεικνύει ἐπὶ πλέον τὸ ὅποιον ἐλάβετε σωτήριον τῆς κοινῆς ἡσυχίας καὶ ἀσφαλείας μέτρον, διορίσαντες τὴν Διοικητικὴν Ἐπιτροπὴν, καὶ ταύτην πρὸς δρευομένην κατὰ τὴν κοινὴν ἐπιθυμίαν καὶ τὴν χρεωστικὴν εἰς τὸν πανσέβαστον καὶ ἀξιωμακώτερον Κυβερνήτην μας, μεγίστην εὐγνωμοσύνην, παρὰ τῆς ἀξιοπρεπῆς καὶ φιλότατης ἀδελφῆς τῆς μεγάλης ἐκείνης ἀνδρείας.

Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας ταύτης, προσφέροντες ὅλην τὴν ἀφ' σίωσιν των εἰς τὴν Σ. ταύτην Ἐπιτροπὴν, ὡς εἰς ζωσαν εἰκόνα τῆς ὁποῖας ἀπώλεσαμεν μεγάλῃ πατρός, ὑποχόμεθα νὰ καταβάλωμεν, ὅσον τὸ ἐφ' ἡμῖν, καὶ τὴν πλέον ἐνθερμον προσπάθειαν εἰς πᾶσαν μας δύναμιν ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῶν καθεστῶτων καὶ κοινῆς ἡσυχίας καὶ ἀσφαλείας, ἐφ' ᾧ καὶ ὑποσημαίμεθα μὲ βαθύτατον σέβας.

Ἐν Μαλανδρίνῳ, τῇ 3 Ὀκτωβρίου 1831.

Οἱ προκριτοὶ δημόγεροντες τῆς ἐπαρχίας Μαλανδρίνης.

Π. Ἰω. Χλωρός, Παπᾶ Σπύρος, Παπᾶ Δρόσος, Παπᾶ Γεώργιος, Π. Δ. Κολότσιος, Α. Ζυγκανός.

(Ἐπὶ τῇ καὶ αἱ λοιπαὶ ὑπογραφαὶ τὸν Ἀρ. 79.)

Ἐπικυρεῖται καὶ παρὰ τῆς ἐπαρχιακῆς Δημόγε-

Καποδίστριας ἐδορυφονήθη εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς Δύρας τοῦ ναυτοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος ἐν Ναυπλίῳ.

Ὁ ἐπ' αὐτοφύρῳ τῆς πράξεως, τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος, αἱ δοκιμασίαι τῶν ἱατρῶν, αἱ ἐξετάσεις 33 μαρτύρων, καὶ κατὰ μέρος αἱ ἐξομολογήσεις τῶν ἐνόχων εἰσὶν αἱ ἀποδείξεις αἱ καταρτιοῦσαι τὸ ἐγκλήμα, τοὺς αὐτουργοὺς καὶ τοὺς συνεργούς αὐτοῦ.

Σῶμα τοῦ ἐγκλήματος. — Ὁ νεκρὸς τῆς Α. Ε. τοῦ ἀιμινήστου Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος Ι. Α. Καποδίστρια, πληγωμένος εἰς τὸ ὅπισθεν μέρος τῆς κεφαλῆς, καὶ εἰς τὸν δεξιὸν βουδῶνα.

Ἀ εὐρεθέντα ὅπλα ἐπὶ τοῦ Κωνσταντίνου Μαυρομιχάλου ἦντι δύο πιστόλια, τὸ μὲν κενόν, τὸ δὲ πλήρες μετέσασα, πάλλας, ἐν σελαχλίκι οὐρανόχρουν ἀνοικτὸν καὶ ἐμαχαιρίδιον μαυρομάνικοι ὅμοιον μετ' ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον οἱ μάστιγες ἐκθέτουσιν ὅτι εἶδον κείμενον κατὰ γῆς, μετὰ τὴν πράξιν τοῦ φόνου, παρὰ τοῖς ποσὶ τοῦ πεπτωκότος Κυβερνήτου μετὰ τὴν ἐκείθεν δραπέτευσιν τῶν φονέων, καὶ τὰ παραδοθέντα εἰς τὸν Κ. Βαρεῦα Ρουάν, Ἀντιπρόεδμον τῆς Γαλλίας, παρὰ τοῦ Γ. Μαυρομιχάλου καὶ τῶν δύο στρατιωτῶν, Ἰω. Καραγιάννου Σητουγιώου, καὶ Ἀνδρ. Γεωργίου Πατρέως, ὅπλα, ἥτοι ἐν πιστόλι τοῦ Γ. Μαυρομιχάλου καὶ ἐν σελαχλίκι στακτερόν ἔχον εἰς τὸ κέντρον Φοινικα κεντημένον μετ' χρυσάφι, δύο πιστόλια τοῦ Ἰω. Καραγιάννου, τὸ μὲν μετ' 5 πάλλας, τὸ δὲ μετ' ἑξήκοντα, ὁμοῦ καὶ ἐν μεγάλῳ μαχαίρῳ καὶ δύο ἑτέρα πιστόλια τοῦ Ἀνδρέου Γεωργίου, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ τοῦ Κωνσταντίνου Μαυρομιχάλου Γεωρ. Μαυρομιχάλου καὶ Ἰω. Καραγιάννου ὅλα ὅμοια κατὰ τὴν ποιότητα καὶ τὸ μέγεθος, εἶχον τὴν αὐτὴν πυρίτιδα, τὰς αὐτὰς πέτρας καὶ τὸ αὐτὸ λευκὸν καὶ πρόσφικτον δέρμα εἰς τοὺς λύκους των, κατὰ τὴν περὶ τούτων ὑπάρχουσαν ἐγγραφὴν πράξιν τῆς 5 Ὀκτωβρίου 1831.

Δοκιμασίαι τῶν ἱατρῶν. — Τὴν 7 ὥρα καὶ τρία τέταρτα πρὸ μεσημβρίας τῆς 27 Σεπτεμβρίου 1831, οἱ ἱατροὶ Σπυρίδων Καρβελάς, Δ. Τρεῖμπες, Α. Παπαδόπουλος Βρετὸς, καὶ Ν. Μαράτος, παρόντων τοῦ Προέδρου τῆς Γερουσίας Κ. Δ. Τσαμαδοῦ, τοῦ Εἰσηγητοῦ τοῦ Α' Τμήματος τῆς Γερουσίας Κ. Α. Μεταξᾶ, καὶ τῶν ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν καὶ Ἐξωτερικῶν Γραμματέων, ἐπισκεψάμενοι εἰς τὸ Κυβερνητήριον τὸ πτώμα τῆς Α. Ε. τοῦ αἰοιδίμου Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος Ι. Α. Καποδίστρια, εὗρον τὰ ἐπόμενα, τὰ ὅποια ἐξεθέσαν ὡς ἐφεξῆς.

α Α'. Εἰς τὸ ὅπισθεν μέρος τῆς κεφαλῆς (la région occipitale) μίαν πληγὴν σφαιροειδῆ διαπερατικήν, τῆς ὁποίας ἡ περιφέρεια 7-8 γραμμῶν προξενημένη ἀπὸ πυροβόλου ὅπλου, ἡ ὁποία πληγὴ διευθύνετο ἀπὸ τὰ δεξιὰ πρὸς τὰ ἀριστερὰ κάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἐτελείονε πρὸς τὸν ἀριστερόν κροτάφον, ἄνευ βλάβους τοῦ δερμτος.

β Β'. Εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς ἰδίας θέσεως, μίαν ἄλλην ἐπιπεδαιὸν πληγὴν τριγώνον.

γ Γ'. Εἰς τὸν δεξιὸν βουδῶνα (région inguinale), μίαν ἐιέραν πληγὴν κατὰ κάθετον γενομένην ἀπὸ ὀπίου κοπτεροῦ καὶ ὅζυ τῆς ὁποίας τὸ μήκος ἦτον ὀκτὼ ἢ ἐννέα γραμμῶν, καὶ ὀδὲκα τὸ βάθος.

« Ἐκ τῆς ἐξετάσεως ταύτης πιστοποιοῦμεν ὅτι ὁ θάνατος τῆς Α. Ε. προήλθεν ἀπὸ τὰς διαληφθείσας πληγὰς. »

Τὴν 28 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς οἱ ἱατροὶ Σπυρίδων Καρβελάς, Ν. Μαράτος, Δομίνικος Μαλδίνης, Π. Η. Ζεκίνης, Ἀνδρέας Παπαδόπουλος Βρετὸς, καὶ Ἰάκωβος Θεοφιλάς, προσκληθέντες διὰ νὰ βηλαμώσῃσι τὸ πτώμα, καὶ ἐπίθεσιν ὡτάντες τὴν ταυτότητα αὐτοῦ καὶ τὴν ἐπ' αὐτοῦ χηρσιν ἡν δοκιμασίαν, προσθέτουν μετὰ τὴν καταγραφὴν τῆς τῶν ὁργάνων κανονικῆς καταστάσεως τὰ ἀκόλουθα. . . . .

« Κεφαλὴ. Κατὰ τὰ ἄνω τοῦ ἰνίου εὐρομένη πληγὴν θλασμένην τριγώνου 11-12 γραμμῶν κατὰ μήκος, χωρὶς βλάβης τῶν ὀστέων, εὔτε τοῦ ἀπονευρωτικοῦ ὑμένος, καὶ ὅλοι ὁμοφώνως τὴν ἐθεωρήσαμεν, ὡς γενομένην τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν τὸ σῶμα ἔπεσε κατὰ γῆς.

« Ἐξετάσαντες ἐκ νέου τὴν ἐπὶ πυροβόλου πληγὴν, τὴν εὐρομένην ἔχουσιν τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν, ὥς εἰς τὴν χηρσιν ἡν ἐκθέσιν μας· εὗρήκαμεν δὲ περιπλέον εἰς τὸ ἀντικείμενον μέρος τοῦ ἐξωτερικοῦ στομίου, ἥτοι εἰς τὸ ἀριστερόν κροταφικὸν μέρος μεμιγμένα μετ' συντρίμματα ὀστέων τοῦ λεπίδωδου μέρους τοῦ ἀριστεροῦ κροταφικοῦ ὀστέος τρεῖς πάλλας μολύβδου, ἐξ ὧν αἱ δύο εἶχον ὄγκον μικροῦ λεπτοκαρίου, ἐνωμένοι διὰ σύρματος μεταλλίνου, ἡ τρίτη μικροτέρα καὶ μόνιρη· εἰς τὸ αὐτὸ μέρος κατωτέρα, τέταρτον τμήμα μολύβδου ὠθημένον εἰς τὴν ἀπέναντι ὑμένους.

« Ἡ γενομένη βλάβη προσβολῇ ἀπὸ 4 μεταλλικὰ σώματα ἐπὶ τοῦ κρανίου ἐπροξένησε διαφορὰς μικροτέρας συντρίψεις, καὶ κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, εἰς τὰ ὅστέα, τὸ μετωπικόν, τὰ βρέγματα καὶ τὸ ἀριστερόν κροταφικόν.

« Τπογάστριον. Ἡ διὰ ὀξείας καὶ κοπτεροῦ ὅπλου γενομένη πληγὴ εἰς τὸν δεξιὸν βουδῶνα, διευθυνομένη ἀπὸ τὰ ἐκτὸς πρὸς τὰ ἐνδον καὶ κάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω, ἔφθασε νὰ ἀνοίξῃ εἰς διάστημα 1½ ἕως 2 γραμμῶν τὸ ἄνω μέρος τῆς ἰσχιακῆς ἐξωτερικῆς ἀρτηρίας.

« Ἐκτὸς δὲ τῆς κατὰ κεφαλῆς ἀπολύτως θανατηφόρου πληγῆς, ἡ πληγὴ αὕτη τῆς ἰσχιακῆς ἐξωτερικῆς ἀρτηρίας ἦτον ὡταύτως θανατηφόρος καθ' ἑαυτὴν. »

Μαρτυρίαι ἐξετάσεις καὶ ἐξομολογήσεις. Ληφθεῖσαι κατὰ συνέπειαν τοῦ ὑπ' Ἀρ. 2038 Διατάγματος τῆς ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Γραμματείας παρὰ τοῦ Λοχαγοῦ Εἰσηγητοῦ τοῦ Α' Διαρκοῦ Στρατιωτικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐλαφρῶν τῆς Πελοποννήσου Κυρίου Κ. Ἀξελου συμβουλευμένου παρὰ τοῦ Γραμματέως Κ. Σκαναβῆ, τῶν ὑπογραμμάτων Κ. Γ. Ἀναστασίου καὶ Δ. Γεωργαντά.

Ἀποδείξεις κατὰ τοῦ Γεωργίου Μαυρομιχάλου ἐκ Λιμενίου τῆς Μάνης, ἐτῶν τριάκοντα, ἀπλοῦ πολίτου.

Μαρτυρία Ι. Ὁ Σωτήριος Μητρόπουλος Ναυπλιώτης, ἐτῶν 62, ἐπίτροπος τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἀγίου

φρονέον να ζητήσει τούς δολοφόνους από τόν Κύριον Ρουάν. Καί μ' ὅλας τὰς ἐντόλως διαταγὰς τοῦ Ἀντιπρίσβεως πρὸς τὸν νὰ ἐξέλθῃ, μύλις μετὰ πλλὰς δυσκολίας καὶ διαπραγματεύσεις τοῦ Γεωρ. Μυρομιχάλου, γίνεται ἡ παραδοὶς αὐτοῦ καὶ τῶν συμπρακτόρων του εἰς τὴν νόμιμον ἐξουσίαν.

(Ὁ)λαὶ ὥραι ἀπέρχων, καὶ ὁ ἐξεταστὴς μετέβη εἰς τὴν φυλακὴν νὰ καθυποβάλῃ εἰς ἐρωταπόκρισιν τοὺς ἐγκλουμένους.

Τὸ σύστημα των, Κύριοι, καθὼς τὸ σύστημα ὅλων σχεδὸν τῶν κεφαλικῶν ἐνόχων, ἐστάθη μέχρι τοῦδε ἡ ἄρνησις.

Ἀρνεῖται ὁ Γεώργιος ὅτι νὰ ἐπραξὶ τὸ παραμικρὸν κατὰ τοῦ Κυβερνήτου, καὶ ἂν τὸν ἀκούσωμεν, ὁ θεὸς τοῦ Κωνσταντίνου πρέπει νὰ ἐστάθῃ καὶ αὐτὸς ἀθῶος. Ἀρνεῖται ὁ Καραγιάννης, ἀρνεῖται ὁ Ἀνδρέας. Καὶ ὁ μὲν Μυρομιχάλης προσπαθεῖ ν' ἀθώωσῃ καὶ τοὺς στρατιώτας, διότι οἱ στρατιῶται δωροδοκῆντες, καὶ φθαρέντες, δὲν ἦσαν πλέον στρατιῶται τῆς Πολιταρχίας, ἀλλὰ δορυφόροι τοῦ Μυρομιχάλου. Οἱ στρατιῶται ὅμως, τῶν ὁποίων ἡ κουφότης εἶχε κατακευθῇ με ἀφύονους ὑποσχέσεις, δοξῆς, τιμῶν, πλούτου, βλέποντες σήμερον τὴν πλάνην των, ὁμολογοῦσιν ὅτι ὁ Γεώργιος εἶναι ὁ αὐτουργὸς τῆς περὶ τὸ ὑποχάστριον κκιρίας πληγῆς τοῦ Κυβερνήτου, καὶ μόνον προσπαθεῖν νὰ ἀθώωσωσι τὸν ἐκυτόν των. Μάταια προσπᾶνται. Οἱ ἐγκληματίας προδίδεται καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν σιωπὴν του, πολλῶ μᾶλλον ἀπὸ τοὺς λόγους του.

Τρεῖς μάρτυρες, ὁ Πολύκαρπος Νικολάου, ὁ Σωτήριος Μητρόπουλος καὶ ὁ Ἰωάννης Σαράντου, εἶδον τὸν Κωνσταντῖνον καὶ Γεώργιον Μυρομιχάληδες ὁποῦ ἐστάκοντο δεξιόθεν ἐμβραχίνοντες εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὁ εἷς ἐσωθεν καὶ ὁ ἄλλος ἐξωθεν, καὶ ἕνα νέον ἐξ ἀριστερῶν. Αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ὄντες ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας καὶ πλησίον εἰς τὴν πόρταν, καὶ περιπλέον ἡ Παρασκευοῦλα κατοικοῦσα ἀντικρὺ τῆς ἐκκλησίας, ἐτι δὲ καὶ οἱ στρατιῶται, οἱ ὁποῖοι ἀκολουθοῦσαν τὸν Κυβερνήτην, Γ. Κοζώνης καὶ Δ. Λεωνίδας, ἤκουσαν δυο κρότους πιστολιῶν ἀπὸ τὸ ἐν καὶ τὸ ἄλλο μέρος τῆς θύρας. Οἱ μάρτυρες παριστάνουν καὶ τὴν ἐξωτερικὴν ἐνδυμνασίαν τῶν πυροβολησάντων. Ὁ εἷς, λέγουν, με ἄσπρον μπουρνούζι καὶ ὁ ἄλλος με μαύρην κακπόταν. Ἀλλὰ με ἄσπρον μπουρνούζι ἦτον ὁ Κωνσταντῖνος, καὶ με μαύρον κακπόταν ὁ Καραγιάννης. Ὁ Ἀστυνόμος, τοῦ ὁποῖου ἡ οἰκία βλέπει εἰς ἐκεῖνον τὸν δρόμον, μαρτυρεῖ προσέτι ὅτι εἶδε τὸν Καραγιάννην διαββαίνοντα δρομικῶς καὶ με τὴν πιστόλαν ῥιμμένην καὶ κατεβασμένην. Καὶ μολοντί τὸν ἐφώνασεν ἀμέσως, Στάσου τί εἶναι; Αὐτὸς δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἠκολούθησε νὰ τρέχῃ.

Ὁ Πολύκαρπος Νικολάου εἶδε τὸν Γεώργιον ὡς νὰ ἐστήκωτε τὸ χεῖρι του ἀπὸ τὴν κάκπαντου, καὶ ὁ Σωτήριος Μητρόπουλος τὸν εἶδεν, ὅταν ἐπλησίασεν ὁ Κυβερνήτης, νὰ σπρῶθῃ καὶ νὰ πλησιασῇ εἰς τὸ κατῶφλι. Ἀλλὰ δύο πιστολιαὶ ἐρρίφθησαν κατὰ τοῦ Κυβερνήτου, καὶ ἀπεδείχθη ἀπὸ τὰς πολυχρίθμους καὶ ὁμορφῶνους μαρτυρίας, ὅτι τὴν μὲν ἐρρίψεν ὁ Κωνσταντῖνος, τὴν δὲ ὁ ἰστάμενος ἀριστερόθεν τῆς θύρας Ἰωάννης Καραγιάννης. Οἱ δύο ἐγκαλούμενοι στρατιῶται θέλοντες νὰ ὑπερασπισθῶν τὸν ἐκυτόν των λέγουν, ὅτι ἀκολουθοῦσαν τὸν Γεώργιον διὰ νὰ τὸν φονεύουν ὡς φονέα

τοῦ Κυβερνήτου. Θεωροῦν ἄρα ὡς ὁμολογούμενον ὅτι αὐτὸς ἦτον εἰς ἐκ τῶν δολοφόνων.

Τέλος πάντων, ὡς παρατηρήσαμεν ἤδη, ὁ Ἀνδρέας Γεωργίου ὁμολογεῖ, ὅτι καὶ οἱ δύο Μυρομιχάληδες ὤρμησαν κατὰ τοῦ Κυβερνήτου, καὶ προσθέτει εἰς ἄλλην του ἐρωταπόκρισιν, ὅτι ὁ Γεώργιος τὸν ἐκέντησε με τὸ μαχαίρι. Ὁ φόνος τοῦ Κυβερνήτου ἐστάθη ὀγκληρωτέρος ἀπὸ μιαν ἀστραπήν. Δὲν εἶχε λοιπὸν κινεῖς ἐκ τῶν φονέων καιρὸν, νὰ κτυπήτῃ καὶ μετὴν πιστόλαν καὶ με τὸ μαχαίρι. Λοιπὸν ὁ λόγος τοῦ Ἀνδρέου ἐπικυροῦται ἀπὸ ὅλας τὰς περιστάσεις, καὶ τὸ μαχαίρι, τὸ ὁποῖον οἱ μάρτυρες Κοζώνης καὶ Λεωνίδας εἶδον πλησίον τοῦ σώματος τοῦ Κυβερνήτου, ἦτον τὸ μαχαίρι, μετὰ ὁποῖον ὁ Γεώργιος ἐδολοφόνησε τὴν Εξουχότητά του. Τὸ ἐπανηλαθόμενον, δὲν ἠμποροῦσε νὰ εἶναι τοῦ Καραγιάννου, καθότι ὁ Καραγιάννης ἐρρίψε μετὰ τὴν πιστόλαν καὶ δὲν εἶχε πλέον καιρὸν νὰ κτυπήτῃ μετὰ τὸ μαχαίρι. Δὲν ἠμποροῦσε νὰ εἶναι τοῦ στρατιώτου Ἀνδρέα, καθότι οὗτος κατὰ τὴν παραστασιν τῶν μαρτύρων ἐστάκετο εἰς τὸ ἀντικρὺ μέρος τοῦ δρόμου κατὰ τὸν ἐκεῖ τοῖχον. Δὲν ἠμποροῦσε νὰ εἶναι τοῦ Κωνσταντίνου, καθότι καὶ αὐτὸς ἐνησχολεῖτο νὰ ῥίψῃ μετὰ τὴν πιστόλαν, καὶ ἔπειτα τὸ μαχαίρι του ἐνέβη ἐπάνω του, ὅταν ἐσυλλήφθη μετὰ μιστὴν περίπου ὥραν, περιχυμένον ἀπὸ πληγμένων καὶ μαῦρον αἷμα, τὸ ὁποῖον εἶχε ῥίψει ἀπὸ τὰς πολυχρίθμους πληγῆς του. Ἐκτὸς τούτων τῶν παρατηρήσεων, ὁ Γεώργιος ἠκούσθη ἀπὸ ἐξ μάρτυρας νὰ φωνάζῃ, ὅτι ἐσκοτώσε τὸν Κυβερνήτην, καὶ περιπλέον τόσον ὁ Καραγιάννης ὅσον καὶ ὁ Ἀνδρέας ὁμολογοῦν, ὅτι τὸν ἤκουσαν προφέροντα τὰς αὐτὰς λέξεις εἰς τὸ οἶκῳ, ὅπου ἦταν κλεισμένοι, εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἀντιπριβεΐαν. Εἰς μάτην ὁ στρατιώτης Ἀνδρέας ἐλπίζει, ὡς καὶ ὁ Καραγιάννης, νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν ἐκτόν του, λέγων ὅτι δὲν ἀκολουθοῦτε τὸν Γεώργιον διὰ νὰ κρυθῇ μετ' αὐτοῦ, ἀλλ' ὅτι τὸν ἐδίωκε νὰ τὸν σκοτώτῃ. Ὁ Δημήτριος Λεωνίδας καὶ ὁ Γ. Μεσσινέλης μαρτυροῦν, ὅτι καὶ οἱ δύο στρατιῶται ἠκολούθουν κοντὰ κοντὰ τὸν Μυρομιχάλην καὶ ἔτρεχον μαζίτου. Ὁ Ἀλεξάνδρης, ὑπηρετὴς τοῦ Ταγματάρχου Βαλλιάνου, τοὺς εἶδε κρατοῦντας τὴν θύραν κατὰ τὴν προσταγὴν τοῦ Γεωργίου Μυρομιχάλου διὰ νὰ μὴν εἰσελθῇ κανένας, καὶ αὐτὸ τοῦτο ἐπιβεβαιεῖ παραδόξως ὁ ἴδιος Γεώργιος Μυρομιχάλης. Ὅχι μόνον λοιπὸν οἱ στρατιῶται ἦσαν πολλὰ πλησίον τοῦ Γεωργίου, καὶ ἐκ τούτου ἐξελέγχονται ψευδόμενοι ὅτι ἤθελον νὰ τὸν φονεύσουν, ἀλλ' ἐπὶ τούτοις ἤκουον καὶ ἐκτέλουν ἀκόμη τὰς διαταγὰς του.

Ἐκτὸς τούτων εἶναι ἄξιον παρατηρήσεως ὅτι ὅλα αἱ πιστόλας, δηλ. καὶ ἐκεῖναι τοῦ Κωνσταντίνου, καὶ ἐκεῖναι τοῦ Γεωργίου, καὶ ἐκεῖναι τοῦ Καραγιάννου, αἱ ὁποῖαι εἶχον πρὸ ἡμερῶν ἀγορασθῇ ὅλα ἀπὸ τὸν ἑμπορὸν Παξημαδὴν παρὰ τοῦ Γεωργίου Μυρομιχάλου καὶ τοῦ Σκορδοῦλη, ὅχι μόνον λέγω αὐταὶ αἱ πιστόλας ἦσαν γεμάται μετὰ τὴν αὐτὴν πυριτίδα, ἀλλ' ἦσαν καὶ ἠτοιμασμένοι μετὰ ὁμοιομόρφους πέτραις, καὶ αἱ πέτραι των δεμέναι μετὰ τὸ αὐτὸ ἄσπρον καὶ πρόσκρατον δέμας, καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. Ἀπὸ τούτων στρατιώτης πάλιν, οἱ ὁποῖοι ἐρύλαττον τοὺς Μυρομιχάληδες, καὶ οἱ ὁποῖοι ἐπρεπε ν' ἀλλάζωνται καθ' ἡμέραν, ὁ μὲν Ἀνδρέας εἶχε καθίσει τέσσαρας ἢ πέντε ἡμέρας κατὰ συνέχειαν μ' αὐτοὺς,

περιστάσεις τοῦ ἔθνους ἠθέλησε μόνον νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς ἐπαρχίας, χωρὶς νὰ διατάξῃ τὴν προχώρησιν αὐτῆς εἰς τὰ μεθόρια στρατοπεδευμένων ταγμάτων, διὰ νὰ ἐκχωρήσῃ δικαίως τὰς κακουργίας των. Ἀλλ' οὗτοι ἐκλαβόντες τὴν μετριότητα τῆς Κυβερνήσεως ὡς ἀδυναμίαν, ἐπὶ ἐλκυσαν μόνον των τὴν τιμωρίαν των.

Τὴν 24 τοῦ λήξαντος μηνὸς περὶ τὸ δειλινὸν οἱ Μανιάται, κινούμενοι ἀπὸ τὸ θέλημα τοῦ νὰ διαρκάσωσι πλούσιον τόπον, ἠνώθησαν περὶ τοὺς 500 τὸν ἀριθμὸν ὑπὸ τὰς ὁδηγίας κακούργων ληπτῶν, ἐν οἷς καὶ ὁ κακούργότατος καὶ ληστειώτατος Μπόγρης, καὶ ὑπῆρχαν νὰ καταλάβωσι χωρίον καλούμενον Τάραψα, ὅθεν ἠδύναντο νὰ προχωρήσωσιν ἀδελφῶς, καὶ τὸ ὅποιον ἐφρουρεῖτο παρὰ τοῦ 4 λόχου τοῦ 12 Ταγματος τῶν Ἐλαφρῶν. Ἐπικουρία ἐγγυρίων προλαβοῦσα ἐπύκνωσε τὴν θέσιν. Οἱ δὲ κακούργοι εὐρόντες γενναίαν ἀντίστασιν, προτεκλήσαν πολιορκούντες μέχρι τῆς 26 τοῦ πρωῒ, καὶ συγχρόνως κατέλαβον καὶ ἄλλην τινὰ πλησιόχωρον ὀχυρὴν θέσιν, Πρωάρι λεγομένην. Τὴν δὲ 26 τοῦ πρωῒ, φθάσαντα τὰ σώματα τοῦ Χιλιάρχου Ἰατράκου, τοῦ Ταγματάρχου Ἰωάννου τοῦ Γκούρα καὶ τοῦ ὑποταγματάρχου τοῦ Γ τῶν Ἐλαφρῶν, προσέβαλον εὐθὺς κατὰ τῶν Μανιατῶν, οἵτινες μόλις ἐπρόφθασαν νὰ ρίψωσιν ἀπὸ ἐν τουφεκιον, καὶ ἐτρέψαν εἰς αἰσχυρὴν φυγὴν. Εἰς τὴν μάχην ταύτην ἐφανεύθησαν καὶ ἐπληρώθησαν ἐκ τῶν Μανιατῶν περὶ τοὺς πεντήκοντα. Μετὰ τὴν τροπὴν ταύτην οἱ Μανιάται ἠσφαλίσθησαν εἰς τὸ Πρινάρι. Ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὅλον τὸ 12 Ταγμα καὶ τὸ ἐκ Δεβέτσουβας ἐλθὼν 127 τοῦ Ταγματάρχου Ἀποστολάρα, ὅστις ἐφύλασεν εἰς τὴν ὥραν τῆς μάχης, ἐνωθέντα μετὰ τοῦ Η, ἐδίωξαν ἐκ νέου καὶ ἐκ τῆς ὀχυρᾶς ἐκείνης θέσεως τοὺς Μανιάτας καὶ τοὺς εἰσάσαν νὰ διασωθῶσιν εἰς τὰς φωλεὰς των. Κατὰ τὴν δευτέραν ταύτην μάχην ἐξώρυσαν τὰ Τάγματα περὶ τοὺς ἐξήκοντα αἰχμαλώτους παρεκτὸς τῶν φελευθέντων καὶ πληγωθέντων. Ὅλη ἡ ζῆμια τῶν τριῶν Ταγμάτων συνίσταται εἰς 3 κατωτέρους χιλιματῆκούς καὶ 4 στρατιώτας θανάτωθέντας, καὶ 6 πληγωθέντας.

Ταύτη δὲ εἶναι ἡ δίκαια ἀπέχθεια, τὴν ὅποιαν πνέουν οἱ Ἕλληνες στρατιῶται, ὥστε κορυφαζόντες ζητοῦν ἀπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ των νὰ τοὺς ὑπάγῃ εἰς τὴν Μάχην, διὰ νὰ ἐκλειψῇ τὴν ἐπὶ τὸν ἐκείνην γενεάν των ληπτῶν καὶ φονέων, οἵτινες κατατρίχουν διαπαντός τὸ ἔθνος.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἐκ Περσίων, 15 Σεπτεμβρίου. — Ἐλάβομεν εἰδήσεις ἐκ τοῦ Ἀλγερίου ἀπὸ τῆς 29 τοῦ Αὐγούστου. Οἱ Βεδουῖνοι εἶχον παύσει πρὸ ἐνός μηνὸς τοῦ νὰ ἐνοχλῶσι τὰς φυλακὰς, αἵτινες καθήνται εἰς τὰ ἐνδοτέρω τοῦ τόπου. Οἱ Ἀραβὲς ἔρχονται σωρηδὸν εἰς τὸ Ἀλγερὶον φέροντες τρόφιμα. Ἐν τῶν γραμμάτων ἀναφέρει περὶ τινος ἡμερησίου διαταγῆς τοῦ στρατηγοῦ Βερθεζέλου, δι' ἧς προκηγγέλλεται εἰς τὰ στρατεύματα ἡ κατὰ τὸν ἰαουχρινὸν μῆνα εἰς τὴν Γαλλίαν ἐπιστροφὴ των. Πιθανὴν ὅμως ὅτι τοῦτο δὲν θέλει γενεῖται διὰ μέρος τι τῆς στρατίας. Ἡ φρεγγία Βικτωρία εἶχεν ὑπαγεῖ νέωστί ἐκ Τολῶνος εἰς τὴν Βόναν με ζωοτροφίας. Οἱ ἐγκάτοικοι μετὰ

τῆς φρουρᾶς ὑπερασπίζονται τὸ φρούριον τοῦτο κατὰ τῶν Βεδουῖνων, οἵτινες προσβάλλουν αὐτὸ κατὰ παρὰ κίνησιν τοῦ τῆς Κωνσταντίνας Βέη. Ἐστάλη δὲ τις ἐπικουρία ἐκείσε, καθὼς καὶ εἰς τὸ Ὄρκον, διὰ νὰ ἐκασφαλίσθωσιν αἱ δύο αὗται πόλεις ἀπὸ τῆς ἐπιδρομῆς. Ἡ ἀποίκισις γίνεται μετὰ βραδύτητος. Ἀποικοὶ δὲν λείπουν, λαίπει ὅμως ἡ ἀρμοδία ἐπιστάσια εἰς αὐτοὺς.

— Ἐξ ἰδιαιτέρου γράμματος τῆς 27 Αὐγούστου, ἐκ Μαρδρίτου. — Λέγεται ὅτι διὰ νέωστί δοθείσης διακοινώσεως παρὰ τοῦ Ἐπιτρόπου τῶν Γαλλικῶν πραγμάτων εἰς τὴν τοῦ Μαρδρίτου Αὐλὴν διακηρύττεται ὅτι αὐτοὶ ὅποιαδήποτε προστασία ἤθελε δοθῇ παρὰ τῆς Ἰσπανικῆς Κυβερνήσεως εἰς τὴν νῦν ἐμπράκτως ὑπάρχουσαν ἐν τῇ Πορτογαλλίᾳ ἐκρυσίαν, θέλει θεωρηθῇ παρὰ τῆς Γαλλίας ὡς παράβασις τοῦ ἀξιώματος τῆς ἀμεσοληψίας καὶ ὅτι σύμφωνοι κατὰ τοῦτο, ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἀγγλία, θέλουν ἐμπροδίσαι ὁμοῦ πᾶσαν σύμπραξιν ἀφαιρῶσαν εἰς ἀντροπὴν τῶν προσπαθειῶν, τὰς ὁποίας κάμνει ὁ Μ. Λὸν Πέτρος διὰ νὰ βεβαιώσῃ τὰ δίκαια τῆς Σεβαστῆς αὐτοῦ θυγατρὸς. Προσθέτει δ' ἐπὶ τούτοις ὁ Κύριος Σεβαστικὸς ὅτι ἡ εἰς τὴν Πορτογαλλικὴν χώραν εἰσοδος ἐνὸς μόνου ἰσπανικοῦ στρατιώτου θέλει θεωρηθῇ παρὰ τῆς Γαλλίας ὡς πολέμου κήρυξις, καὶ ἐντεύθεν τὰ Γαλλικὰ στρατεύματα θέλουν παρεῖναι παρὰ τὰ Πορτογαλικά. (Ἐφ. Μάλτας.)

Ἐκ Λονδίνου, 2 Σεπτεμβρίου. — Δὲν μένει πλέον κίμια ἀμφιβολία περὶ τῆς ἐκ τοῦ Βελγίου ἀποχωρήσεως τῶν Γάλλων. Πρὸς δὲ τὴν ἀποχώρησιν ταύτην ἐφανερώσε καὶ ὁ Βασιλεὺς Λεοπόλδος τὴν ἐπιθυμίαν του, ὡς συνάδουσιν μετὰ τὴν δηλωθεῖσαν θέλησιν τοῦ Συμβουλίου. (Ὁ Ταχυδρόμος.)

Ἐκ Βιέννης, 11 Σεπτεμβρίου. — Δι' ἐκτάκτου γραμματοκομιστοῦ ἦλθεν εἰς τὴν Λεοπόλιν ἡ ἐπίσημος εἰδήσις ὅτι τὸ Πολλωνικὸν σῶμα, τοῦ ὁποίου ἡγεῖτο ὁ στρατηγὸς Ρωμκρίνος, κατέφυγε τὴν νύκτα τῆς 4 πρὸς τὴν 5 τοῦ ἐνεστώτος εἰς τὴν Αὐστριακὴν χώραν. Ἀφ' οὗ δὲ κατέβησε τὰ ὅπλα, ἐστρατοπέδευσε περὶ τῆς Ξυγκλοδικῆς, ὅπου εἶναι περικυκλωμένον ἀπὸ τὰ αὐτοκρατορικὰ στρατεύματα. (ἰον. Ἐφ.)

Κατὰ τὰς νεωτέρας εἰδήσεις, ὅλα τὰ ἐπίλοιπα Πολλωνικὰ στρατεύματα κατέφυγον εἰς τὴν Πρωσίαν καὶ ἀφωπλίσθησαν, καὶ οὕτως ἔλαβε τέλος ὁ φονικώτατος ἐκεῖνος πόλεμος.

Αἱ αὗται εἰδήσεις λέγουσι ὅτι τὰ Βελγικὰ πράγματα ἐξεπερικωλύθησαν, καὶ ὅτι τὸ περὶ μεταρρυθμίσεως τῆς Ἀγγλικῆς ἀντιπροσωπίας προβούλευμα ψηφοφορηθὲν τὸ πρῶτον εἰς τὸ τῶν Λόρδων Συνέδριον, ἐπέσεν.

Ἀκολουθία τῶν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἀναφορῶν.

Ἀναφορὰ τῆς ἐπαρχίας Ἀρχαδίας.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ Σ. ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Ἡ τῆς ἐπαρχίας ταύτης Διοίκησις μᾶς ἐκοινοποίησε πρὸ ὀλίγου τὸ ὑπ' Αρ. 258 ψήφισμα καὶ τὴν ὑπ' Αρ. 263 προκήρυξιν τῆς Σ. Γερουσίας, δι' ὧν ἐγνωμεν τὸ φρικτὸν καὶ τρομερὸν δυστύχημα τῆς πατρίδος, τὴν δολοφονίαν τευτέστι τοῦ ἀειδύμου Κυβερνήτου μας Ι. Α. Καποδίστρια.

Τὸ θλιβερὸν καὶ λυπηρότατον τοῦτο συμβᾶν ἐπέβαλεν

είδους (18). Ο αὐτός, ἀφοῦ περὶ τὴν πάλιν τὰ ὅπλα, εἶπεν, ὅτι ἀπὸ τὰ πάντα πιστόλια (τὰ πωληθέντα παρὰ τοῦ Θ. Παπαμιχάλη) τὰ δύο ἦσαν τοῦ συντροφίου του, δὲν ἐμπορεῖ ὅμως ἀδιακρίνη ποῖα. (29). « Εὐθύς, ὅταν ὁ Γ. Μαυρομιχάλης ἐκαμε νυχφύγη, τότε ὁ σύντροφός του ἐῤῥιξε τὴν πιστόλαν ἐπάνω του. » (29) (*)

Δ. τ. δείξει κατὰ τοῦ Στρατιώτου Ἀνδρέου Γεωργίου Πατρέως, ἐτῶν 22, ὅστις ἐφύλαττε μετὰ τοῦ Ιω. Καραγιάννου.

Μαρτυρία 1. Ἡ προεκτεθεῖσα ὑπ' ἀρ. 36 μαρτυρία τοῦ Δημητρίου Λεωνίδου λέγει ὅτι « Ἀμέσως, ἀφοῦ ἐπεσάν αι πιστολιαι, ὁ Μπεϊζαδὲς Γεώργιος, με τοὺς 2 στρατιώτας ἤρχισαν νὰ τρέχουν κτλ. »

Μαρτυρία 2. Ἡ προεκτεθεῖσα ὑπ' ἀρ. 9 μαρτυρία τοῦ Γ. Μεσσηνέζη λέγοντος: « Ἀφοῦ δὲ ἐπέρασαν τὸ τῆγμα, ἐφώπλισαν τὰς πιστόλας, ὅπου οἱ δύο ἐκράτουν εἰς τὰς χεῖρας κτλ. »

3. Ἡ προεκτεθεῖσα ὑπ' ἀρ. 8 μαρτυρία τοῦ Ἀλεξάνδρου Δημητρίου, ὑπηρετοῦ τοῦ Κ. Βαλλιάνου, λέγει. « Ἀνέβη δὲ ὁ Μπεϊζαδὲς (Γ. Μαυρομιχάλης) μετὸν στρατιώτην Ἀνδρέαν Γεωργίου, ὁ δὲ ἄλλος ἐστάθη εἰς τὴν θύρην κτλ. »

Εξομολόγησις. Ἡ ἐξομολόγησις τοῦ αὐτοῦ Ἀνδρέου Γεωργίου λέγει ὅτι « Ἀκούσας ἐπίσης τὸν κρότον τῆς πιστόλας, τὴν ὁποίαν ἐῤῥιψεν ὁ Κωνσταντῖνος Μαυρομιχάλης πρὸς τὸν Κυδωνήτην, τ' ἄλῃσιν ἐτρέξα, ὅπου καὶ ὁ σύντροφός μου. » (18) (**)

Αὗται εἰσὶ κατ' ἀκριβὴ περίληψιν αἱ κατὰ τοῦ Κωνσταντίνου Μαυρομιχάλου, Γεωργίου Μαυρομιχάλου, Ιω. Καραγιάννου, καὶ Ἀνδρέου Γεωργίου ἀποδείξεις.

Τὸ κεφάλαιον 4 τοῦ ὑπ' ἀρ. 152 ψηφίσματος καὶ τὸ 1 τῆς Ἐγκληματικῆς Διαδικασίας ὑπεχρέωσαν τὴν Γερουσίαν τῆς Ἑλλάδος νὰ συσχεθῇ ἄνευ ἀναβολῆς περὶ τῆς δικῆς τῶν ἐγκαλουμένων. Ἀλλ' αἱ ὠριμοὶ σκέψεις τῆς τὴν ὑπεγόρευσαν, ὅτι ἡ ἀκριβὴς δικτῆρησις τῶν ἄρθρων 75, 78 καὶ ἄρθρου 1 τοῦ 79 (***) τοῦ αὐτοῦ ψηφίσματος, καὶ ἡ γενικὴ ἀρχὴ τῆς νομοδιδασκαλίας ὅτι « Δὲν συγχωρεῖ-

(*) Ἄρα εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐῤῥιψεν ὁ Καραγιάννης τὴν πιστόλαν του καὶ ὤχι ἀπὸ τὸ Βουλευτικόν καὶ κατω, ὡς εἶπεν ὁ Γ. Μαυρομιχάλης, τὸ ὅποιον ἀπέχει περὶ τὰ 500 βήματα ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν. Τούτο ἐπιβεβαιεῖται ἀπὸ τὴν ἄνω ῥηθείσαν μαρτυρίαν τοῦ Ἀστυνόμου ὑπ' ἀρ. 4 καὶ ἀπὸ τὴν ἰδίαν προεκτεθεῖσαν ἐξομολόγησιν τοῦ Καραγιάννου δοθεῖσαν μετὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀνάγνωσιν τῆς ἀποφάσεως.

(**) Περὶ τῆς προεξέταται πρὸς αὐτὸν, ἀν καὶ εἶδε τὸν Κ. καὶ τὸν Γ. τοὺς Μαυρομιχάλας προσβάλλοντας τὴν Α. Ε., δὲν τοὺς ἐκτύπησε, προτείνων ὅτι ἂν ἦσαν ἄξιος ἡ κάμω αὐτό (18) καὶ ὅτι κατ' ὁδὸν τρέχων μετὰ τοῦ Γ. Μαυρομιχάλου, ὅχι μόνον δὲν τὸν συνέλαβεν, ἀλλ' ἐκτύπησεν, ἀλλ' ἐνδεῶς ἐφώναξε πρὸς τὸ στρατιωτικὸν τῆγμα, τὸ ὅποιον ἀπῆντησε, διὰ νὰ τὸν συλλάβῃ.

Τελευταίον ἀποδεικνύει κατ' αὐτοῦ καὶ ἡ μετὰ τὴν καταδικαστικὴν προεκτεθεῖσα ἐξομολόγησις τοῦ εἰς θάνατον καταδικασθέντος Ιω. Καραγιάννου.

(***) Ἀρ. 75. « Δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν συνήθη δικαστὴν τὰ καθοσιωπῶς ἐγκλήματα, αἱ παρὰ τὸν δημοσίαν ὑπουργὸν καταχρήσεις τῆς ἐξουσίας καὶ τὰ στρατιωτικὰ ἐγκλήματα. »

Ἀρ. 78. Ὅταν πρόκειται περὶ στρατιωτικῶν ἐγκλημάτων, ὁ ἀρμοδίος στρατιωτικὸς δικαστὴς εἶναι ὁ ἀρμοδίος καὶ διὰ τὸν μὴ στρατιωτικὸν ἐγκαλούμενον.

Ἀρ. 79. Τὰ στρατιωτικὰ ἐγκλήματα διὰ τὰ ὅποια καὶ ὁ μὴ στρατιωτικὸς ὑπόκειται εἰς τὸ στρατιωτικὸν δικαστήριον, εἶναι:

Ἀρ. 1. Τὰ εἰς ὅποιον δῆποτε τοπὸν πραττόμενα ἐγκλήματα ἀπὸ στρατιωτικοῦ τῆς ἑκράς ἢ τῆς θαλάσσης ἢ ἀπὸ ἀνθρώπου προσκολλημένους εἰς τὸν στρατὸν τῆς ἑκράς ἢ τῆς θαλάσσης, μετερχομένους τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἢ ἐν ἐνεργείᾳ στρατιωτικῇ, ἢ εἰς τὸν κατὰ τὴν τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας,

ταὶ οὐδαμῶς διακρίσεις, ὅπου ὁ νόμος δὲν διακρίνει « ἐνάχουν τοὺς, περὶ ὧν ὁ λόγος, ἐγκαλουμένους ἐνώπιον στρατιωτικῶν Δικαστηρίων διότι ὁ Κωνσταντῖνος Μαυρομιχάλης, ὡς χιλιάρχος, καὶ ὁ Ιωάννης Καραγιάννης, καὶ ὁ Ἀνδρέας Γεωργίου, ὡς στρατιῶται τῆς Πολιταρχίας, διακρίνοναι κατὰ τὰ ῥηθέντα ἄρθρα ὑποχρεωτικῶς ἀπὸ Στρατιωτικῶν Δικαστηρίων διὰ τὸ πραχθέν παρ' αὐτῶν στρατιωτικὸν ἐγκλημα, συνεφελεύουσι κατὰ τὴν ῥητὴν διάταξιν τῶν μνησθέντων ἄρθρων ἐπ' τοῦ αὐτοῦ Δικαστηρίου καὶ τὸν μὴ στρατιωτικὸν συνένοχον Γεώργιον Μαυρομιχάλην.

Τὰς σκέψεις τῆς ταύτης ἐκφράσασα ἡ Γερουσία ὡς ἀπλήν γνῶμην ἀφῆκεν ἀνέπαφον εἰς τὸ Στρατιωτικὸν Δικαστήριον τὸ ἀναφαίρετον δικαίωμα καὶ καθήκον τοῦ νὰ ἀπόφασισι ἰδίως περὶ τῆς ἀρμοδιότητός του, ὅπερ καὶ ἐγένετο κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 7 Ὀκτωβρίου 1831 παρὰ τοῦ Ἀ. Δικροῦς Πολιτικοῦ Συμβουλίου τῶν Ελαφρῶν τῆς Πελοποννήσου, τὸ ὅποιον ἀκούσαν τὰς περὶ ἐξαιρέσεως τῆς ἀρμοδιότητος αὐτοῦ προτάσεις τοῦ κυρίου Ἐδουάρδου Μάσσωνος, συνηγόρου τοῦ Γ. Μαυρομιχάλου, καὶ τὰς ὑπὲρ τῆς ἀρμοδιότητος ἀντιτάσεις τοῦ Εἰσηγητοῦ αὐτοῦ Κ. Ἀξελου, ἐκήρυξε μετὰ ὠριμον συζήτησιν ἐκτὸς ἀρμοδίου.

Ἀμέσως τότε ὁ Λοχαγὸς Εἰσηγητὴς τοῦ Συμβουλίου εἰδοποίησε τοὺς ἐγκαλουμένους καὶ τοὺς συνηγόρους αὐτῶν, ὅτι κατὰ τοὺς στρατιωτικοὺς νόμους τὸ Συμβούλιον ὀρεῖται νὰ προδεύσῃ εἰς τὴν ἐκπεριώσιν τῶν καθηκόντων τοῦ ἄνευ διακοπῆς, καὶ τοὺς ἐπροσκάλεσε νὰ ἐμβῶσιν εἰς τὴν οὐσίαν.

Ἀνεγνώσθη ὅλη ἡ δικογραφία, ἡκροάσθησαν οἱ μάρτυρες, ἰδιαιτέρως ἕκαστος, καὶ ἀντεξεταστικῶς, παρόντων τῶν ἐγκαλουμένων, ὑπαρξασπίσθησαν ἐκ αὐτοῦ οἱ ἐγκαλούμενοι, καὶ μάλιστα ὁ Γεώργιος Μαυρομιχάλης, τοῦ ὁποίου ὁμοῦς ὁ συνηγόρος ἀπεποιήθη νὰ ἐμβῇ εἰς τὴν οὐσίαν, καὶ τότε ὁ Λοχαγὸς Εἰσηγητὴς ἐπρόφερε τὴν ἐξῆς ὁμιλίαν.

Κύριοι!

Τὸ μέγεθος τοῦ θεάτρου, εἰς τὸ ὅποιον εὐρισκόμεθα σήμερον ἐκτάκτως συναθροισμένοι, ἡ βχθυτάτη σιωπὴ, τὴν ὁποίαν φυλάττει τόσον πλῆθος ἀνθρώπων περικυκλούντων τὸ ἀκροατήριόν σας, ἡ σκυθρωπότης, ἥτις ζωγραφίζεται εἰς τὰ πρόσωπα τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ξένων, τῶν μικρῶν καὶ τῶν μεγάλων, τόσα λαμπρὰ ὑποκείμενα ἱστάμενα με σέβας ἐμπροσθεν τῆς δικαιοσύνης, μᾶς ἀναγγέλλουν ὅλα, ὅτι συνήλθετε τέλος πάντων νὰ δικάσετε τὴν ἑλευθερίαν ὑπόθεσιν, ἡ ὁποία ἐνασχολεῖ ὅλα τὰ πνεύματα τὴν ὑπόθεσιν, εἰς τὴν ὁποίαν κατήγοροι εἴμεθα ὅλοι οἱ Ἕλληνες, κατηγορούμενοι δὲ οἱ φονεῖς τοῦ πατρὸς τῆς πατρίδος.

Σήμερον εἶναι ἐνδεκάτη ἡμέρα, ἀφ' ἧς ὁ θάνατος ἐνὸς ἀνθρώπου ἐκάλυψε με πένθος ὅλην τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἐσύντριψεν ὅλας τὰς Ἑλληνικὰς καρδίας, ἀφ' ἧς τὸ Ἑλληνικὸν ἔδαφος ἐμυλύνθη μετὸν πλῆθος μυστρῶν δολοφονίας, καὶ πᾶσα ψυχὴ ζωτὰ ἐφώναξε δικαιοσύνην. Ἐν ὀνόματι λοιπὸν ὅλης τῆς Ἑλλάδος, τῆς ὁποίας εἰς ταύτην τὴν στιγμὴν ἐκφράζομεν πιστῶς τὸ αἶσθημα, ἐρχόμεθα μετὰ τὴν ἀμεροληψίαν, ἥτις χαρακτηρίζει τὸ ἐπάγγελμά μας νὰ σᾶς ζητήσωμεν ὅχι ἐκδίκησιν, ἀλλὰ δικαιοσύνην. Ἀπεκρούσατε μετὰ τὴν ἤδη ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν σας τὰ προδικαστικὰ ἐμπόδια, τὰ ὅποια εἰς ἐκ τῶν ἐγκαλουμένων ἠθέλησε νὰ θέσῃ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς δίκης, δὲν μὲν

Σπυριδωνός, ιστάμενος εἰς τὸ παγκάριον ἔμπροσθεν τῆς θύρας τοῦ ναοῦ, μαρτυρεῖ. « Κατὰ τὴν παρελθούσαν κυριακὴν (26 Σεπτεμβρίου) ἦλθον οἱ δύο Μαυρομιχαλίδες καὶ ἐστιάθησαν ἔξω τῆς ἐκκλησίας, ἦλθον ἐπίσης καὶ εἰς τὰς 26 τοῦ Τρέχου τοῦ ἀγίου Ἰωάννου, καὶ ἐστιάθησαν εἰς τὴν ἰδίαν θύραν, ὁ μὲν Κωνσταντῖνος ἔξω, ὁ δὲ Γεώργιος μέσα... » (*)

Χρὲς, [27 Σεπτεμβρίου] ἐπίσης ἦλθον, ἐμβῆκαν μέσα εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἐξ αὐτῶν ὁ Γεώργιος Μαυρομιχαλὴς ἤρπασθη τὴν εἰκόνα, ἐπρόσλαξε τὸν στρατιώτη νὰ ἀνάψῃ κηρὶ, καὶ ἔπειτα ὑπῆγε καὶ ἐστιάθη ἀκουμισμένος εἰς τὸ φύλλον τῆς θύρας ἐμβαινὼν πρὸς τὰ ἀριστερά... Ὁ Κωνσταντῖνος Μαυρομιχαλὴς ἵστατο ὅτι ἐμβαίνων εἰς τὴν θύραν δεξιά, δηλαδὴ εἰς τὸ κατώφλιον.

Ἐρχόμενος ὁ Κυβερνήτης καὶ ἐβγάλλων τὸ κάλυμμά του, αἰφνης ἠκούσθησαν δύο κρότοι πιστόλων ἐκ τῶν δύο μερῶν τῆς θύρας· ἀκούσας δὲ τοῦτο, ἔρριψε τοὺς ὀφθαλμούς του ἔξω, καὶ εἶδον τὸν Κυβερνήτην κατὰ γῆς... Ὁ Γεώργιος Μαυρομιχαλὴς ἐφόρει τὴν καππόταν του.,,

Μαρτυρία 2. Ὁ Πολύκαρπος Νικολάου, Σμυρναῖος, ἐτῶν 35, προσωρινὸς ἐπίτροπος τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας, ιστάμενος ὡταύτως εἰς τὸ παγκάριον πλησίον τῆς θύρας, μαρτυρεῖ. « Ἐμβαίνων εἰς τὰ δεξιά ἔξωθεν ἦτον ἀκουμισμένος ὁ Κωνσταντῖνος Μαυρομιχαλὴς, καὶ εἰς τὸ ἴδιον μέρος εἰς τὸ κατώφλιον ἦτον ὁ Γεώργιος... Ἐρχόμενος ὁ Κυβερνήτης, ἤρχετο ἔμπροσθεν ὁ Γούτος [**] διδων τὴν εἰδησιν· τότε ἀμέσως ὁ Γεώργιος ἐσύρθη ὀπίσθεν ἔω, εἰς τὸ ἄντικρυ κατώφλιον τῆς θύρας... Πλησιάζας δὲ ὁ Κυβερνήτης καὶ χαιρετήσας αὐτοὺς, εἶδα ὅτι ὁ Γ. Μαυρομιχαλὴς ἐσήκωσε τὸ χεῖρ του ἀπὸ τὴν κάπταν πρὸς τὸν Κυβερνήτην, καὶ ἤκουσα τὸν κτύπον τῆς πιστόλας, μπᾶν, μπᾶν... Καθὼς ἠκούσαμεν τὸν κρότον, Τρέξαμεν ἔξω καὶ εἶδομεν τὸν Κυβερνήτην ἐσκοτωμένον. »

Μαρτυρία 3. Ἡ Παρασκευοῦλα, τῆς ὁποίας τὸ ὀσπήλιον κεῖται καταντικρὺ τῆς ἐκκλησίας 13 βήματα μακρὰν, μαρτυρεῖ. « Ἐν ᾧ ἐσλεκόμην εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ὀσπηλίου, καὶ ἔκαμνα τὸν σλαυρόν μου, εἶδον τὸν Κυβερνήτην ἐρχόμενον, καὶ πλησιάζας εἰς τὴν θύραν τῆς ἐκκλησίας, δύο, τοὺς ὁποίους δὲν γνωρίζω, ἐτράβησαν δύο πιστόλας ἐπάνω εἰς τὸν Κυβερνήτην, καὶ εὐθὺς ἐσκοτώθη, χωρὶς κἄν νὰ ὁμιλήσῃ... Ἐστέκοντο ὁ εἰς ἀπὸ τοῦ ἐν μέρος τῆς θύρας, καὶ ὁ ἕτερος ἀπὸ τοῦ ἄλλου... Ἐφόρουσαν οἱ εἰς μικρὴν καππόταν, καὶ ὁ ἕτερος μπουρνουζι. » [6]

Μαρτυρία 4. Ὁ Ἰω. Σαράντου, Ἀσπριώτης, μετὰ πρᾶξης, ἐτῶν 34, μαρτυρεῖ. « Ἡμεῖς (εἰς τὴν ἐκκλησίαν) καὶ ἐσλεκόμην κοντὰ εἰς τὸ παγκάριον, ὅταν ἦλθεν ὁ Γερόγυλος, καὶ ἀνήγγειλε τὴν ἀφίξιν τοῦ Κυβερνήτου, ἦτον εἰς τὴν θύραν πρὸς τὰ δεξιά δύο, εἰς με μπουρνουζι, καὶ ὁ ἕτερος με καππόταν μαύρην, μακρὴν, καὶ ὅταν ἦλθε καὶ ἐμβῆκε μέσα ὁ Γερόγυλος, χωρίσθησαν οἱ δύο οὗτοι, κατ' ὅσον εἶπεν ὁ Γερόγυλος, καὶ πάλιν μετὰ ταῦτα ἀμέσως συνενώθησαν καὶ ἦλθον εἰς τὴν θύραν, ὅπου καὶ πρῶτον, καὶ ὅταν ὁ Κυβερνήτης ἐπλησίασεν, τοὺς ἔχει

εἴητε μετὰ τὸ ζερεῖ χεῖρ· αὐτοὶ ἔβαλαν τὰ μὲν ἀριστερὰ εἰς τὰ φέτια των, καὶ ἐσυλρίφθησαν μετὰ τῶν, καὶ ἔβαλαν τὰ δεξιὰ χεῖρα εἰς τὰς τσίπας των. Καὶ πρὶν ἀκόμη ὁ Κυβερνήτης νὰ προφθάσῃ νὰ βάλῃ τὸ καπέλλον του, εἶδα ἐκεῖνον, ὅστις ἐφόρει τὴν μαύρην καππόταν, ποῦ σήκωτε τὸ δεξί του χεῖρ, καὶ ἐτράβηξε μίαν πιστολιὰν εἰς τοῦ Κυβερνήτου τὸ κεφάλι· συγχρόνως ἔρριψε καὶ ὁ ἄλλος μετὰ τὸ ἄσπρον μπουρνουζι, καὶ ἀνεχώρησαν καὶ οἱ δύο. » (85).

Μαρτυρία 5. Ὁ Εὐαγγελινὸς Ποταμιάνος, Κεφαλήν, ἐτῶν 46, Ἀστυνόμος Ναυπλίας, μαρτυρεῖ. « Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἐπληροφόρηθκα, ὅτι ἠγόρασαν (οἱ Μαυρομιχαλαί) πιστόλας ἀπὸ τὸν Πιζημάδην... Μετὰ τὸν φόνον τοῦ Κυβερνήτου ἔμαθον παρὰ τοῦ Κόρδια (καταλυμαλίου) ὅτι ὁ Γ. Μαυρομιχαλὴς τὸν ἔβαλε διὰ νὰ τοῦ ἐνοικιάσῃ τὸ ἄντικρυ τοῦ παλατιοῦ τῆς Α. Ε. ὀσπήτιον τοῦ Μιχαήλ Ἰατροῦ. » (25)

Μαρτυρία 6. Ὁ Θεόδωρος Παξημάδης, Τήνιος, ἐτῶν 37, ἔμπορος, μαρτυρεῖ. « Εἶναι σχεδὸν ἕνας μῆνας καὶ περιστότερον, ὅπου ἦλθεν ὁ Σκορδούλης (ἄνθρωπος τῶν Μαυρομιχαλῶν) εἰς τὸ μαγαζιῶν μου, καὶ μὴ ᾔσκησεν, ἐν ἔχω πιστόλια διὰ πούλημ. Τὸν ἀπεκρίθη δὲ ὅτι ἔχω 4-5 ζευγάρια, τὰ ὁποῖα ἔχω μελημένα διὰ νὰ τα δώσω, καὶ ἂν τὰ θέλῃς, αὐτὸν ἐμπόρῳ νὰ σὲ δώσω ἀποκριθῇ. Αὐτὸς ἔφυγε καὶ ἐπέστρεψε μετὰ μίαν ἡμιστὴν ὥραν μετὰ τοῦ Γεωργίου Μπεϊζαδῆ (Μαυρομιχαλῶν). Ὁ ἴδιος Σκορδούλης ἐπίασε τότε τὰ πιστόλια, τὰ ἔδειξε τοῦ Μπεϊζαδῆ, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ τὰ εἶδε, μὴ ᾔσκησεν, ἀλλ' ἔχω καλῆτερά ἀπὸ αὐτὰ, καὶ ἐγὼ ἀπεκρίθην, ὅχι, καὶ οὕτως ἀνεχώρησαν, λέγοντας ὁ Γεώργιος « Αὐτὸν τὸ πρῶτ' βλέπωμεν... » Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρῶτ' περὶ τὰς ἐννέα ὥρας ἦλθεν ὁ Σκορδούλης, καὶ ἐπῆγε δύο ζευγάρια πιστόλια μέσα εἰς τὸ μαנדύλι του... Καὶ μετὰ δύο ἡμέρας ἦλθε καὶ ἐπῆρεν ἄλλο ἕνα ζευγάρι ὁ ἴδιος Σκορδούλης. » (Τὴν σλιγμὴν ταύτην ἐπαρουσιάσθησαν εἰς τὸν μάρτυρα 7 πιστόλια εὐρεθέντα εἰς τοὺς ἐγκαλουμένους, ἀφοῦ καλῶς τὰ ἐπαρτήρησεν ὁ μάρτυς ἐν πρὸς ἐ., ἀποκρίθη) « Αὐτὰ τὰ πέντε καινούρια εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐπώλησα εἰς τὸν Σκορδούλην καὶ λείπει ἕνα. » (Ἐκ τῶν πέντε δὲ τούτων τὰ 2 εὐρέθησαν ἐπὶ τοῦ Κωνσταντίνου, τὸ δ' εἶχεν ὁ Γεώργιος, καὶ τ' ἄλλα δύο ὁ Ἰω. Καραγιάννης.) Πρᾶξις τῆς 5 Οκτωβρίου. (26)

Μαρτυρία 7. Ὁ Παναγιώτης Σκούρας Τριπολιτσιώτης, ἐτῶν 50, οἰνοπώλης, μαρτυρεῖ. « Ἐν ᾧ ἤρχετο ὁ Γερόγυτος τὴν 27 Σεπτεμβρίου εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἀγίου Σπυριδωνός, κ' ἔλεγε τὴν ἔλευσιν τοῦ Κυβερνήτου, εἶδα καπνὸν, κ' ἤκουσα κρότον πιστόλας ἀπὸ τὸ μέρος, ὅπου ἵστατο ὁ Γ. Μαυρομιχαλὴς, καὶ εὐθὺς ἤκουσα « Ἐσκοτώθη ὁ Κυβερνήτης » εὐθὺς ἤκουσα καὶ ἐκ δευτέρου πιστολιὰν καὶ ἐβγαίνων ἔξω, εἶδον τὸν Κυβερνήτην ἐσκοτωμένον. » (34.)

Μαρτυρία 8. Ὁ ἐπιλοχίας Γ. Μεσσηνέζης, Κωνσταντινουπόλις, ἐτῶν 23, μαρτυρεῖ. « Ἐν ᾧ ἐκατεβαίνα ἀπὸ τὸν Ἰστο-αλὲ μετὰ τὸ τάγμα, καὶ ἐφάταμεν εἰς τὸ μέρος, ὅπου κατέκειτο ἡ μουσικὴ, ἤρχοντο ἀπὸ τὰ χαλάσματα τρεῖς με φουστανέλλας, τρέχοντες, κ' ἐπέρασαν ἀνάμεσα πρὸς τὸ Τάγμα. Ἀφ' οὗ δὲ ἀπέρασαν τὸ τάγμα, ἐφώπλισαν τὰς πιστόλας, ὅπου οἱ δύο ἐκράτουν εἰς τὰς χεῖρας, ὅταν

(*) Ἡ Α. Ε. δὲν ὑπῆγεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν οὔτε τὴν 20, οὔτε τὴν 26 Σεπτεμβρίου.

(**) γέρον, κλήτωρ τῆς Αστυνομίας.

δεκαεὺς τοὺς εἶπε, Τί τρέχετε βρὲ ἔτσι; Τί κάμνετε ἔτσι; Ἐξ αὐτῶν ὅμως ἐκεῖνος, ὅστις ἦτον ἐμπρός, εἶχε τὴν χειρὰς του μέσα εἰς τὴν φουστανέλλαν. (9.)

Μαρτυρία 9. Ὁ Σπυρίδων Κυπαρίσσης, ἀπὸ τοὺς πολίτης, ἐτῶν 49, μαρτυρεῖ. «Περὶ τὰς 6 ὥρας ἐνδύμενος, καὶ βάλλων τὰ ὑποδήματά μου, ἤκουσα ἐπάνω (ἐπὶ τὸ σπῆτι τοῦ Ταγματάρχου Θ. Βαλλιάνου, ὅπου εἶχε ἴσθιον πρῶτον οἱ φονεῖ.) ἀγρίαν φωνήν, εὐθὺς δὲ ἐβγήκα εἰς τὴν θύραν. καὶ βλέπω τὸν Γ. Μυρομιχάλην μὲ μίαν πιστόλαν εἰς τὰς χεῖρας, καὶ μὲ λέγει «Σκοτώσαμεν τὸν Κυβερνήτην, καὶ φύγε διὰ νὰ πιάσωμεν τὸ σπῆτι.» Καὶ μάλα ἐξάμωσε καὶ τὴν πιστόλαν διὰ νὰ μὲ κτυπήσῃ, ἐπειδὴ τὸν εἶπα νὰ φύγῃ. Ἐπειτα ἔτρεξεν εἰς τὴν κάμαραν τοῦ Βαλλιάνου φωνάζων. «Βαλλιάνε, Βαλλιάνε, ἐσκοτώσαμεν τὸν Κυβερνήτην, καὶ φύγε διὰ νὰ πιάσωμεν τὸ σπῆτι.» (4.)

Μαρτυρία 10. Ὁ Ταγματάρχης τοῦ Μηχανικοῦ Θ. Βαλλιάνος, Κεφαλὴν, ἐτῶν 33, μαρτυρεῖ. «Ἐγὼ ἤρχισα νὰ ἐνδύνωμαι, ἐπειδὴ ὅμως αὐτὸς ἐφώνησε, δηλ. ὁ Βεῖζαδὲς (Γ. Μυρομιχάλης) Ποῦ εἶναι ὁ Βαλλιάνος, τὸν Βαλλιάνον, τότε καὶ ἐγὼ ἐξήλθον μὲ τὰ ἐσώδρακα. Αὐτὸς εὐθὺς ἄρχισε φωνάζων νὰ μὲ λέγῃ οἱ. Ἐγείνε, ἐσκοτώθηκεν. Ἐγὼ δὲ τὸν εἶπα τότε, τί εἶναι ἀδελφε; Αὐτὸς πάλιν ἐπανέλαβε, Σιωπὴ, τὸν ἐσκοτώσαμεν, χίλια κομμάτια ἔγεινε. κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας μίαν πιστόλαν. Παρελήρησα ἐπίσης καὶ ἕνα ἄλλον στρατιώτην ἑνοπλον πλησίον μου, καὶ τότε ἐβλήθη περὶ σφόδρον. Ὁ Μπεῖζαδὲς τότε μὲ εἶπε: Νὰ φύγῃς. Τὸν παρεκάλεσα νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ πάρω τὴν γυναῖκά μου· αὐτὸς ὅμως εἶχεν ἀκουμδίσει τὴν πιστόλαν εἰς τὸ στήθος μου, καὶ μὲ ἐβίαζε νὰ ἀναχωρήσω. (7.)

Μαρτυρία 11. Ὁ Ἐμμανουὴλ Σαριδάκης, ἐπιστάτης τοῦ μηχανικοῦ, Κρής, ἐτῶν 23, μαρτυρεῖ. «Ἐξερχόμενος ἀπὸ τοῦ οἴκου [ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Ταγμ. Κ. Βαλλιάνου] εἶδον νὰ ἀναβαίνει τὴν σκάλαν ὁ Γ. Μυρομιχάλης μὲ σιρτιώτα, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησα. Ἀφοῦ λοιπὸν ἀνέβη, ἐζήτηε τὸν Ταγματάρχην Θ. Βαλλιάνον. Ἐρωτήσας λοιπὸν αὐτὸν, Τί θέλεις τὸν Βαλλιάνον; Αὐτὸς μὲ ἀπεκρίθη «Τὸν ἐσκοτώσαμεν τὸν κ. . . . ., τὸν ἐκάμαμεν χίλια κομμάτια ἐγὼ καὶ ὁ θεῖός μου» Ἐπανέλαβον καὶ οἱ σιρτιώται, τὸν ἐσκοτώσαμεν, καὶ εἰς ὅλα αὐτὰ ἔτρεχον ὡς Τρελλὸς μέσα εἰς τὴν κάμαραν καὶ βλέπων ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ δρόμου, ἐφώνησε. «Μη μὰς βαρεῖτε, διότι σὰς βαροῦμεν» μάλιστα ἐπῆρε τὰς μαζελάρας καὶ τὰς ἔβαλε ταμποῦρι εἰς τὰ παράθυρα. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐσφάλισε τὰ παράθυρα, διευθύνθη πρὸς τὸν οἶκον τοῦ Κ. Κυπαρίσσης. καὶ τοῦ θέλει τὴν πιστόλαν εἰς τὸ στήθος, φωνάζων, Τὸν σκοτώσα. Τότε ὁ Κυπαρίσσης τὸν εἶπεν, ποῖον; Τὸν κ. . . . . τὸν Κυβερνήτην. Δύο σιρτιώται ἀνέβησαν ἐπάνω, ἀλλ' ὁ εἰ κατέβη εὐθὺς καὶ ἐκράτει τὴν θύραν. » (11.)

Μαρτυρία 12. Ὁ Πολιτάρχης, Ναυπλίας Π. Κακλαμάς, Καρυινός, ἐτῶν 28, μαρτυρεῖ. «Κατέβην εἰς τοῦ Μυρτζινοῦ τὰ σπήλια χωρὶς νὰ ἰδῶμεν τί ποτε ἔξαφνα ἤκουσαμε τὴν φωνὴν τοῦ Γ. Μυρομιχάλη «Πίσω διατί σὰς καίω.» Στρέψας λοιπὸν τοῦ, ὀφθαλμούς μου τὸν εἶδα ὅπου εἶχε ἐβγαλμένον τὸ κεφάλι τοῦ ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ Βαλλιάνου. » (28.)

Μαρτυρία 13. Ὁ Λοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ Φώτιος Ἀγγελίδης Κωνσταντινουπολίτης, ἐτῶν 30, μαρτυρεῖ. «Εἰς τὴν κλίην μου ἤκουσα παραχρῆν, καὶ ἐξυπνήτας ἐπληροφόρηθην ἀπὸ τοῦς οἰκιακῶν, ὅτι ὁ Μπεῖζαδὲς ἐφόνευσεν τὸν Κυβερνήτην. . . . Ἐτρεξα κατ' εὐθείαν, καὶ ἐδοποίησα τὸν Στρατηγόν. . . . Ἐξήλθομεν μετὰ τοῦ Πελλίων καὶ Καλαμογδάρου. . . . ἤκούσαμεν θόρυβον εἰς τοῦ Κ. Ρουὰν [Ἀντιπρέσβους τῆς Γαλλίας] καὶ οὕτως ἐκτύπησεν ὁ στρατηγὸς τὴν θύραν καὶ ἐμβήκαμεν μετὰ. . . . Ἐγὼ δὲ, ὅστις ἔκαμνα τὸν διερμηνευτὴν [μετὰ τοῦ Ἀντιπρέσβους, Κ. Ρουὰν καὶ τοῦ Γ. Μυρομιχάλη εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ἀντιπρέσβους] τὸν εἶπα ὅλα ταῦτα. καὶ τὸν ἠρώτησα τί θέλει; Τότε αὐτὸς, εἶπε τραδῶν μίαν πιστόλαν ἀπὸ τὴν μέσσην τοῦ καὶ φιλῶν αὐτήν, τὴν παρὰ δίδω εἰς τὴν γιμὴν τῆς Γαλλίας. κτλ. (3.)

Μαρτυρία 14. Ὁ Τεσσπιστῆς Ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ στρατηγοῦ Γεράρδου Ἀντώνιος Καλαμογδάρης, Πάρεν, 24 ἐτῶν, μαρτυρεῖ. «Ἐμβαίνοντας εἰς τὴν σάλαν [τοῦ Γαλλικοῦ Ἀντιπρέσβους,] εἶδον τὸν Γ. Μυρομιχάλην μετὰ τοῦ Γραμματέως τοῦ Βαρώνος, καὶ ἐφώνησε εἰς τὸν Βαρώνα, ὅστις ἵστατο εἰς τὴν σκάλαν, Τιμὴ, Πατρις, καὶ ἄλλου. διακεκομμένους λόγους. . . . Εὐθὺς λοιπὸν ὁ στρατηγὸς [Γεράρδος ἐκεῖ εὐρισκόμενος] τοῦ εἶπε νὰ ἐβγάλῃ τὰ ἄρματα. Τότε δὲ αὐτὸς ἔβγαλε μίαν πιστόλαν ἀπὸ τὴν μέσσην τοῦ, καὶ ἀφοῦ τὴν ἐφίλησεν, ἔδωκεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Βαρώνος, καὶ εἶπεν εἰς αὐτόν, Σὲ παρὰ δίδω αὐτὸ τὸ ὄπλον. . . . κτλ. (15.)

Μαρτυρία 15. Ὁ Λοχαγὸς Ἀθ. Πίσσας Κυδωνιεύς, ἐτῶν 24, ὅστις κατὰ διαταγὴν τοῦ Φρουράρχου μετέβη εἰς τὸν οἶκον τοῦ Γαλλικοῦ Ἀντιπρέσβους διὰ νὰ παραλάβῃ τοὺς φονεῖς, μαρτυρεῖ. «. . . . Ἐπομένως ὁ Γ. Μυρομιχάλης, ἀφοῦ ἐξήλθομεν ἀπὸ τὸ Γραφεῖον. [τοῦ Γαλλικοῦ Ἀντιπρέσβους.] μὰς ἐφώνησεν ὁπίσω, καὶ μὰς λέγει ὅτι Αὐτοὶ οἱ δύο ἄλλοι ἄνθρωποι εἶναι οἱ φύλακες τῆς Ἀστυνομίας· καὶ αὐτοὶ ἔτρεχαν κατόπιν μου πιστολίζοντές με διὰ νὰ μὲ πιάσουν, καὶ ὁ μὲν βῶ εἰς τὸν ὑψιστον ὅτι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν καμμίαν εἶδῃ σιν ἀφ' ὅ, τι ἡμεῖς ἐκτελέσαμεν. Ἐγὼ τὸν ἠρώτησα, Ποίους ἐννοεῖς ἡμεῖς; Καὶ μὲ ἀπεκρίθη, Ἐγὼ καὶ ὁ θεῖός μου. . . . Ἐσυνώδυνσα τὸν Γ. Μυρομιχάλην ἕως εἰς τὸ Βούρτζιον. . . . Ἐλέγεν ὅτι ἔξ' εὐρῶ ὅτι θ' ἀποθάνω καὶ νὰ εἶπῃς τῆς γυναικός μου νὰ εὐεργέτην ἕνα εὐμορφὸν ἄνδρα καὶ νὰ ὑπανδρευθῇ. (31.)

Ἐξομολόγησις 1. Ὁ συνέοχος Ἰωάννης Καραγιάννης Ζητουινιώτης, στρατιώτης τῆς Πολιταρχίας, εἰς τὴν ἐξομολόγησίν του ὁμολογεῖ. «Ὁ Κωνσταντῖνος Μυρομιχάλης ἐτράβιξε πιστόλαν ἐπάνω εἰς τὸν Κυβερνήτην, ὁ ἄλλος μὲ μαχαίρι ἐκτύπησεν. . . . Ὅταν κατέβη ὁ Μπεῖζαδὲς (Γ. Μυρομιχάλης) εἰς τὴν κάμαραν, ὅπου μὰς εἶχε, μὰς ἔλεγεν. «! τὸν ἐσκοτώσα τὸν κ. . . . (17.)

Ἐξομολόγησις 2. Ὁ ἕτερος συνέοχος, Ἀνδρέας Γεωργίου, Πάρεν, στρατιώτης τῆς Πολιταρχίας, εἰς τὴν ἐξομολόγησίν του ὁμολογεῖ. «Ὁ Βεῖζαδὲς Γεωργιάκης

ἐκτύπησε πρῶτον τὸν Κυβερνήτην μετὰ τὸ μαχαίρῃ ἀκούσας ἐπὶ τῇ τῇ κρότον τῆς πιστόλας, τὴν ὁποῖαν ἔρριψεν ὁ Κωνσταντῖνος Μαυρομιχάλης πρὸς τὸν Κυβερνήτην, τὰ ἔχασα, καὶ ἔτρεξα ὅπου καὶ ὁ σύντροφός μου . . . . . Ὅτι ἤλθον ἐν τῇ σκάλῃ τοῦ ὁπλητῆος [τοῦ Κ. Ρουῦν] κατέβητε λιγνὸς ἄνθρωπος, καὶ ἠρώλησε, τί θέλομεν; Ὁ δὲ Μπεϊζαδὴς τὸν ἀπεκρίθη, ὅτι ἐσκότωσε τὸν Κυβερνήτην καὶ ἐπὶ τῇ ἀσφάλειά του. Τὸν ἠρώλησε καὶ αὐτὸς, [ὁ Ρουῦν] τί θέλεις; Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Μπεϊζαδὴς ὅτι ἐσκότωσε τὸν Κυβερνήτην, τὸν ἐπώρην ἐπάνω ὁ Ἀντισπρέσβης. »

Ὁρα καὶ τὰς προσεχῶς ἐκτεθησομένας μαρτυρίας τοῦ Γ. Κοζώνη καὶ τοῦ Δημητρίου Λεωνίδου, δύο σωματοφυλάκων τοῦ Α. Ε., αἵτινες τὸν ἠκολούθησαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν κατὰ τὴν 27 Σεπτεμβρίου. (Ἀρ. 33 καὶ 36) (*)

Ἀποδείξεις κατὰ τοῦ Κωνσταντίνου Μαυρομιχάλου ἐκ Λιμενίου τῆς Μάνης, τὸ ἐπαγγελμα στρατιωτικοῦ, τὸν βαθμὸν χιλιάρχου.

Ὅρα τὰς κατὰ τοῦ Γεωργίου Μαυρομιχάλου προσκεθείσας μαρτυρίας: 1 τοῦ Σωτήρου Μητροπούλου, 2 τοῦ Πολυκάρπου Νικολάου, 3 τῆς γυναικὸς Πρασκευούλας, καὶ 4 τοῦ ἱω. Σαράντου, αὐτοπτῶν, αἵτινες ἐπιβαρύνουσιν ἐξίσου καὶ κατὰ τοῦ Κωνσταντίνου Μαυρομιχάλου.

Μαρτυρία 5. Ὁ Στρατηγὸς Γεώργιος Βαλτινὸς ἐτῶν 52, μαρτυρεῖ. « Ἐγὼ ὑπῆγα πολλὰ πρὶν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος, καὶ ἐστάθην εἰς τὸ παϊκάρι, καὶ μετὰ ταῦτα εἶδον τὸν Γερο-γούτον, ὅπου ἦλθε καὶ εἰδοποιῶσε τὴν ἄφιξιν τοῦ Κυβερνήτου. Προσηλώσας τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐξῶ τὸν εἶδον. Καὶ ὅταν ἐφύκατο πλησίον εἰς τὴν θύραν, καὶ ἔβαλε τὸ ἀριστερὸν χεῖρ εἰς τὸ καπέλλον, εὐθὺς ἠκούσθη εἰς κρότος πιστόλας, καὶ ἔπεσεν ὁ Κυβερνήτης, καὶ εὐθὺς ἔπειτα ἠκούσθη καὶ εἰς ἕτερος, πλὴν καὶ οἱ δύο κρότοι συγχρόνως σχεδὸν ἠκούσθησαν. Τότε εἶδον τὸν Κωνσταντῖνον ὅπου ἐπῆδησε κατὰ τὸ μέρος ὅπου ἔπεσεν ὁ Κυβερνήτης. » (10).

6. Ὁ Δημήτριος Λεωνίδης Τριπολιτσώτης, ἐτῶν 40, σωματοφύλαξ τοῦ Κυβερνήτου, ὅστις ἠκολούθει τὴν Α. Ε. κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, μαρτυρεῖ. « Εὐρέθην δύο ἢ τρία εἴματα ὀπίσθεν τοῦ Κυβερνήτου. Ὁ Κωνσταντῖνος Μαυρομιχάλης μετὰ τὸ μπουρνουζὶ του εἶδα ὅτι ἐστέκετο ἐξῶ τῆς πόρτας ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ἱεροῦ. Ἀντικρὺ κατὰ τὴν ἐρύσιν, ἦτον ἕνας

(*) Αἱ μαρτυρίαι αὗται ἐκθέτουσι ὅτι εἶδον κατὰ γῆς ἐμπροσθεν τῆς θύρας πλάκων τοῦ πεπτωκότος Κυβερνήτου μαυρομίτικον μαχαίριδιον ὅμοιον μ' ἕτερον, τὸ ὅποιον εὐρέθη ἔπειτα ἐπὶ τοῦ Κωνσταντίνου Μαυρομιχάλου, ἐπιβεβαιῶν τὰς ἡδὴ ἀναφερθείσας ἐξομολογήσεις τῶν δύο συνενόχων (ἀρ. 17, 18.) ὅτι ὁ Γεώργιος Μαυρομιχάλης ἐκτύπησε τὸν Κυβερνήτην μετὰ τὸ μαχαίρι, τὸ ὅποιον εὐθὺς ἔρριψεν.

Προστίθεται εἰς ὅλα τὰ ἀνω ῥηθέντα ἡ ἐξομολόγησις, τὴν ὁποῖαν ἔκαμεν ὁ Ἰωάννης Καραγιάννης, ἀφ' οὗ τὸν ἀναγνώσθη ἡ ἀπόφασις τῆς καταδίκης, μελόντι πρεσβυτεῖᾳ, ὅτι ἡ ἐξομολόγησις δὲν θάλει τὸν ἀπαλλάξει τῆς καταδίκης, εἰς τὴν ὁποῖαν ὁμολογεῖ ὅτι « Ἐπειδὴ βλέπω ὅτι κατεδικάσθη εἰς θάνατον, σὺς ἐξομολογεῖσαι τ' ἀκολουθεῖς, ἔπειθ' εἰς τὰς προλαβούσας μου ἐξετάσεις δὲν εἶπον τὴν ἀλήθειαν, καὶ τοῦτο τὸ κάμνω διὰ νὰ σώσω τὴν ψυχὴν μου. Ἡ συμφωνία μας ἦτον, ὅταν ἔλθῃ ὁ Κυβερνήτης εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὁ Κωνσταντῖνος νὰ τὸν ἐπαίρῃ μετὰ τὴν πιστόλαν, ὁ Γεώργιος μετὰ τὸ μαχαίρι, καὶ ἔγω μετὰ τὸ ἄλλο παῖδι νὰ κτυπήσωμεν τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Κυβερνήτου, καὶ ὅποιον ἄλλον ἤθελε μᾶς ἐναντιωθῇ, καθὼς καὶ τὸ ὄντι εἰς δύο μπεϊζαδῆς (Μαυρομιχάλη) ἔβαρεσαν τὸν Κυβερνήτην, καὶ ἔγω ἔρριψα μίαν πιστόλαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους του. »

στρατιώτης. Καθὼς ἐπρωχώρησεν ὁ μακαρίτης νὰ ἐμῶν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἶδα τὸν Κωνσταντῖνον μετὰ τὸ ἀριστερὸν χεῖρ νὰ κρατῇ τὸ φέσι του καὶ μετὰ τὸ δεξιὸν κέκρυμμένον ἔρριψε τὴν πιστόλαν ἐπάνω εἰς τὸν Κυβερνήτην, καὶ ἤκουσα συγχρόνως δύο κτυπήματα πιστολιῶν, εἶδα ὅτι ἔβαρεσε μετὰ τὴν πιστόλαν καὶ ὁ στρατιώτης, ὅστις ἦτον ἀντικρὺ. . . . . Μετὰ τὸν φόνον εἶδα ἕνα μαχαίρι (*) μαυρομίτικον καὶ χαρὰκιωτὸν μετὰ λούκια, καὶ ὀπίσω εἰς τὸ ἄκρον μ' ἕνα ἀσπράδι, ῥιγμένον κατὰ γῆς. . . . . Ἀμέσως ἀφ' οὗ ἔπεσαν αἱ πιστόλαι, ὁ Μπεϊζαδὴς Γεώργιος (Μαυρομιχάλης) μετὰ τοὺς δύο στρατιώτας ἄρχισαν νὰ τρέχουν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Βουλευτικοῦ. . . » [36]

7. Ὁ Γεώργιος Κοζώνης Κρήτης, ἐτῶν 30, σωματοφύλαξ τοῦ Κυβερνήτου, ὅστις ἐπίσης ἠκολούθει τὴν Α. Ε. κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, μαρτυρεῖ. « Εἰς τὰς 6 καὶ 35 λεπτά πρὸ μεσημβρίας τῆς 27 Σεπτεμβρίου ἐβγήκαμεν ἀπὸ τὸ παϊκατὶ καὶ ἐπηγαίναμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Φθάνοντες πρὸς τὸν ἅγιον Σπυρίδωνα, ἦτον ὁ Κωνσταντῖνος Μαυρομιχάλης σκεπασμένος μ' ἕνα μπουρνουζὶ καὶ εἶχεν ἀκουμβισμένην τὴν κεφαλὴν του εἰς τὸν τοῖχον τῆς ἐκκλησίας, καὶ εἶχε τὸ πρόσθιον πόντου πρὸς τὸ σπῆτι τοῦ Ῥοδίου, καὶ πλησιάσας ὁ Κυβερνήτης πρὸς αὐτὸν, ἔστρεψε τότε ὁ Κωνσταντῖνος καὶ ἔβαλε τὸ ἀριστερὸν του χεῖρ εἰς τὸ φέσι, καὶ εὐθὺς ἤκουσα ἐξαιφνης κτύπον πιστόλας, καὶ εὐθὺς ὁ Κυβερνήτης ἐξαπλώθη κατὰ γῆς. Τότε ἔκαμα μίαν δρασκελίαν, καὶ εἶδον ἐμπρὸς μου κατὰ γῆς ἕνα μαχαίρακι μαῦρον (**). . . Καὶ εὐθὺς εἶδον τὸν Κωνσταντῖνον Μαυρομιχάλην ὅπου ἔτρεξε τὸν ἀνήφορον (***) πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ ἐτράβιξα. »

8. Ὁ Ἀστυνόμος Ναυπλίας, διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. 1,202 ἐγγράφου του πρὸς τὸν Εἰσηγητὴν τοῦ Ἀδιαρκούς Στρατιωτικοῦ Συμβουλίου, λέγει. « Τὴν 27 παύσαντες Σεπτεμβρίου, καθ' ἣν ἡ Αστυνομία κατέγραφε πράγματα τινὰ τῶν πατροκτόνων Μαυρομιχαλιδῶν, εὗρεν ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ ἀνοσίου Κωνσταντίνου Μαυρομιχάλου ἕν φυσεκι, ἕν διπλοῦν σφαίρας μὲν λυθιδίου μπαλαρμᾶν) καὶ δύο μικρὰς ὁμοίας, καὶ μίαν πέτραν πιστόλας. Ταῦτα ἐνέκρινε νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὸν Εἰσηγητὴν διὰ τὰ ἀπαιτούμενα τέλη. »

9. Ὁ Ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ Πυροβολικοῦ Γ. Μονφεράτος, Κερκυρᾶς, ἐτῶν 22, μαρτυρεῖ. « Διορισθεὶς ἐγὼ παρα τοῦ ὑπολοχαγοῦ διὰ νὰ συλλάβω τὸν φονέα, συμπεριέλαβα 5 ἢ 6 στρατιώτας καὶ ἔτρεξα δι' αὐτὸν τὸν εἶδον λοιπὸν πληγωμένον, καὶ κατὰ γῆς, ὁποῦδ' μ' εἶπεν ὅτι δὲν ἦτον αὐτὸς ἡ αἰτία ὅπου ἐσκότωσε τὸν Κυβερνήτην. [32]

10. Ὁ Δεκανεὺς τοῦ πυροβολικοῦ Ἀνδρέας Βούλγαρης, Κερκυρᾶς, ἐτῶν 21, μαρτυρεῖ. « Ἐκεῖθεν (ἐκ τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος) εἰς τὴν φωνὴν « Ἐδὼ εἶναι ὁ φονεὺς τοῦ Κυβερνήτου » ἐτρέξαμεν πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, εὗρομεν τὸν Κωνσταντῖνον Μαυρομιχάλην κειτόμενον

(*) Ὅμοιον μετὰ τὸ ἕτερον, τὸ ὅποιον εὐρέθη ἔπειτα ἐπὶ τοῦ Κωνσταντίνου Μαυρομιχάλου.

(**) Ὅρα τὴν ὑπεσχημένην κατὰ τὴν ἀνω μαρτυρίαν τοῦ Δημητρίου Λεωνίδου.

(***) Ἀπέναντι τῆς θύρας τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος ὑπάρχει μονοπάτι ἀνήφορον, πρὸς τὸ ὅποιον ἔδραμεν ὁ Κωνσταντῖνος Μαυρομιχάλης μετὰ τὴν δρασκελίαν, καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἀνήφορον ὁ σωματοφύλαξ τῆς Α. Ε. Γ. Κοζώνης τὸν ἐπάτησε μετὰ τὴν πιστόλαν του. Ὁ δὲ Γεώργιος Μαυρομιχάλης μετὰ τὸν δύο στρατιώτας, αἵτινες τοὺς ἐφύλαττον, ἔδραμον τὸν εὐθὺς δρᾶμον πρὸς τὸν ἀριστερὸν.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΑΡ. 85 ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΗΣ ΠΑΛΛΑΔΟΣ. 4 ΝΟΤΕΜΒΡΙΟΥ 1831.

ΑΝΑΦΟΡΑΙ.

Αναφορά της Επαρχίας Πύργου. ΠΡΟΣ ΤΗΝ Σ. ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Αν η θλίψις μας είναι μεγίστη, δέν εννοῦμεν ὅτι αὕτη ἔσται ἀρκυτή διὰ τὴν τέρησιν τῆ Σ. Κυβερνήσεως. Αἰκαταραμέναι χεῖρες τῶν Μπαυρομιχαλίων μᾶς ὑτέρησαν ἐκείνον, εἰς τὸν ὅποιον χρεώσμεν τὴν ἀσφάλειαν τῆς ἰδιοκτησίας μας, τὴν τέρησιν τῆς ἡσυχίας μας, τὴν ἐξημέρωσιν τῶν ἡθῶν μας, τὴν δι' ὀλίγων ἔτων προόδουσιν τῆ ἐξευγενισμῶ καὶ τῶν Φώτων, καὶ τέλος πάντων τὴν ἀνὰ χεῖράς μας λαμπρὰν ἀποκατάστασιν μας. Εἶνα λοιπὸν καίνεας βαθμὸς λύπης, ὅστις πρεπόντως νὰ ἀνήκη δι' ἓνα ποῖόν χαμόν; Ἀλλὰ τὸ μὲν ἀθάνατον καὶ ἱερὸν τε πνεῦμα ἃς ἐξίλωθῃ διὰ τὴν ἑλλησφίν μας, ἃς εὐαρεστηθῇ μὲ τὰς ἐγκαρδίας εὐχὰς μας, καὶ μὲ τὴν ὁποίαν θέλομεν ἔχει ἀγωνίαν ἐυγνωμοσύνην, τὰς δὲ κακὰς καὶ πατροκτόνας παραδίδομεν εἰς αἰώνιον ἀνάθεμα καὶ εἰς τὰς κατάρσας τῶν τυφλωθέντων ἀθῶων παίδων.

Εἰς τὴν Υ. δὲ Ἐκλαμπρότητα, ᾧ ἄξιε αὐτὰ δελφε, καὶ εὐοκλήρως εἰς τὴν Σ. Ἐπιτροπὴν διὰ τὴν πρὸς τὸν ἀείμνητον ἐυγνωμοσύνην μας τεκμήριον ἀποτέμεμεν τὸ ὀφειλόμενον σέβας καὶ τὴν ἀφοσίωσιν μας.

Ἐχόντες πεποιθήσιν, ὅτι ἡλικανότης σας θέλει τὰς βοηθήσει διὰ νὰ ἀκολουθήσετε τὰ ἔχνη τῆ ἀναγεννητῆ μᾶς εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆ ἑθνὸς μας, σὰς προσφέρομεν καὶ αὐτὴς τὸ ἀνώτατον σέβας μας, καὶ ὑποσημεϊόμεθα.

Τῇ 4 Ὀκτωβρίου, 1831 ἐν Πύργῳ.

Μετρών καὶ Ἐκκλησ. τοποτηρητῆς Ἡλίδος Μελέτιος, ὁ πρῶν Λαγίσσης Κύριλλος, Γ. Ἰσρεὺς καὶ Οἰκονόμος. Θί Ἐπαρχιακοὶ Δημογέροντες τῆς Ἐπαρχίας Πύργου, Μ. Γιαννόπουλος, Α. Στᾶϊκόπουλος, Α. Φωτόπουλος, ΣΤ. Μανολόπουλος, Α. Λυγερινός.

(Ἐπονται καὶ αἱ λοιπαὶ ὑπογραφαὶ τὸν Ἀρ. 182.)

Ἐπικυρεῖται τὸ γνήσιον τῶν ἀνωθεν καὶ ἐπιδεν ὑπογραφῶν.

Οἱ προσώρινοὶ Ἐπαρχιακοὶ Δημογέροντες Πύργου. Μ. Γιαννόπουλος, Α. Στᾶϊκόπουλος, ΣΤ. Μανολόπουλος.

Αναφορά τῆς Ἐπαρχίας Κάτω-Ναχαῖ.
ΠΡΟΣ ΤΗΝ Σ. ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Οἱ ὑποφαινόμενοι λαβόντες τὴν Φοβεράν ἔφησιν

τῆ θανάτου τῆ ἀειμνήσε ἡμῶν Κυβερνήτη, δέν ἔχομεν ἔτε νῦν, ἔτε καρδίαν, ἔτε λόγους ἱκανοὺς νὰ ἐκφράσωμεν τὴν ἀπαρμύθητον θλίψιν, εἰς τὴν ὁποίαν ὅλες μικρὰς καὶ μεγάλας, ἀνδρας καὶ γυναῖκες καὶ αὐτὰ τὰ ἀνήλικα παῖδια, μᾶς ἐνέβαλεν ἡ πικρὰ καὶ παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα εἰδήσις τῆ λυπηροτάτης συμβάντος εἰς τὸν αἰοίδιμον πατέρα μας καὶ πατέρα καὶ εὐεργέτην τῆ ἑθνὸς. Ὅλοι εἰς βύθος μὲ σιωπὴν καταπεσόντες θρηνημέν ἀπαρηγόρητα διὰ τὴν στέρησιν τοιοῦτου πατρὸς καὶ εὐεργέτη.

Δέν ἔχομεν καὶ ἀρὰς ἐπαξίως τῆ ἀνοσιεργήματος νὰ παραδώσωμεν τὰς ἀσεβεῖς καὶ ἐπικαταράτους τολμητὰς καὶ τὰς ὁμόφρονάς των, οἱ ὅποιοι ἔθεσαν τὴν μερίδα των μὲ τῆ προδοτῆ Ἰδδα, καὶ μετ' αὐτῆ θέλουν κολάζεσθαι αἰωνίως.

Εἴθε νὰ ταχύνη ἡ συγκρότησις τῆς ἑθνικῆς συνελύσεως, ὅπως ἐνωμένοι εἰς αὐτὴν καὶ ἡμεῖς παραδώσωμεν εἰς τὸ αἰώνιον ἀνάθεμα καὶ εἰς τὴν αἰώνιον κατάρσιν καὶ ἀποστροφὴν τὰ ὀνόματά των διὰ τὴν ζημίαν καὶ τὸ κακόν, ὅπως εἰς τὴν πατρίδα ἐπροξένησαν.

Ἡ μόνη παρηγορία μας, Σ. Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ, ἐξάβη ἡ σύστασις αὐτῆς τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς (χάρις εἰς τὴν Σ. Γερουσίαν). Προσφέρομεν τὸ σέβας μας εἰς τὴν Σ. Διοικητικὴν Ἐπιτροπὴν πρεθυμότερον εἰς τὰς διαταγὰς της καὶ ἐτοιμότερον εἰς τὴν ἐκπλήρωσίν των καὶ ἀποστροφόμενοι δὲ καὶ μισῶντες ὡς ἐχθρὸς τῆς πατρίδος τὰς, ὅσοι ἐναντία ἤθελον μᾶς προτείνει.

ὑποσημεϊόμεθα μὲ τὸ ἀνήκον σέβας.

Ἐν Κρανιδίῳ, τῇ 9 Ὀκτωβρίου 1831.

Οἱ πρῶτοι καὶ λοιποὶ κάτοικοι Κάτω Ναχαῖ, Γ. Ἰω. Οἰκονόμος, Β. Παπαντώνης, Ν. Γκίκα Λάμπρος, Δ. Μπέης, Ν. Σπύρος, Ντέτες Φασλῆς.

(Ἐπονται καὶ αἱ λοιπαὶ ὑπογραφαὶ τὸν Ἀρ. 24.)
Ἀρ. 2764. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Ἡ Ἐπαρχιακὴ Δημογεροντία Κάτω Ναχαῖ ἐπικυροῖ τὸ γνήσιον τῶν ἐν τῇ παρεσθι ἀναφορᾷ ἐκατὸν τριάκοντα ὑπογραφῶν Ἀρ. 130.

Ἐν Κρανιδίῳ, τῇ 14 Ὀκτωβρίου 1831.

Οἱ Δημογέροντες. Α. Κρεμμυδῆς, Β. Α. Νόνης, Δ. Κλομπίρης, ὁ γραμματεὺς Α. Γεωργίος.

Αναφορά τῆς Ἐπαρχίας Ταλαντίας.
ΣΕΒΑΣΤΗ ΓΕΡΟΥΣΙΑ.

Τὸ παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα μας ἀπροσδόκητον συμβάν, ἡ κατὰ τὴν 27 τῆ παρελθόντος γενομένη δολο-